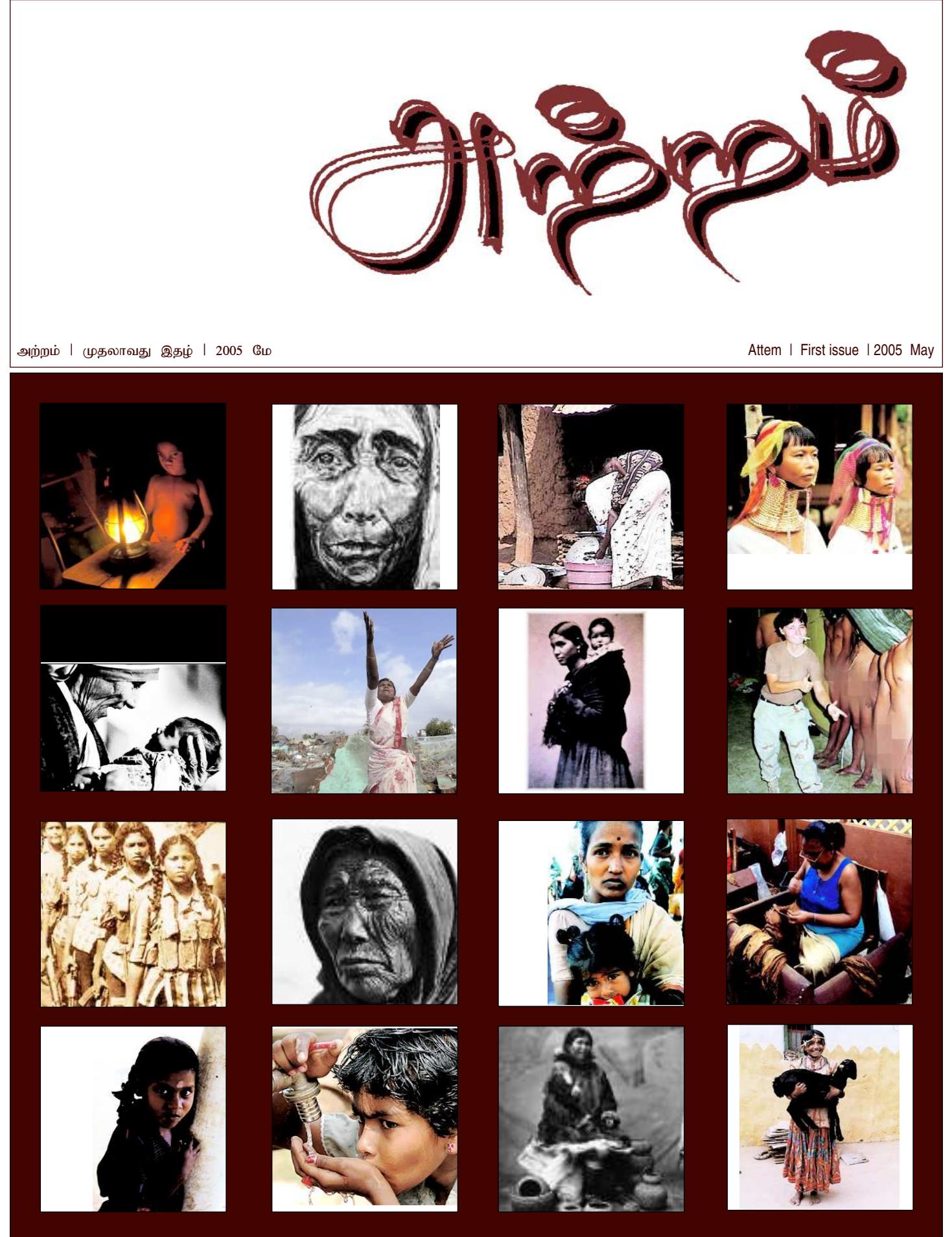

Lay out & Cover designed by Varan

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

அற்றம் | முதலாவது இதழ் | 2005 மே

Attem | First issue | 2005 May

Inuit

இனுயிட் மழங்குடியனர்

சந்திரமதி கந்தசாமி

He can sell ice to Eskimos“ என்று கேள்விப் பட்டிருப்பீர்கள். ஒருவர் எந்தளவு பேச்சுவல்லமை மிக்கவர் என்று காட்டுவதற்கு இதைச் சொல்லுவார்கள். நமக்கு புவியியல் பாடத்தில் சொல்லிக் கொடுத்தபடி எஸ்கிமோக்கள் ஆர்ட்டிக் பிரதேசத்தில் வாழும் மனிதர்கள். அவர்களின் வீட்டிற்குப் பெயர் Igloo.

ஆனால், அவர்களை “எஸ்கிமோ” என்று இப்போதெல்லாம் யாரும் கூப்பிடுவதில்லை. எஸ்கிமோ என்ற பெயர் அவர்களுக்கு மற்றவர்களால் அதுவும் சமீபத்தில் சில நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் வைக்கப்பட்டது. ஆர்ட்டிக் பிரதேசத்தில் வசிப்ப வர்களில் கண்டாவைச் சார்ந்தவர்கள் இனுயிட் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். “இனுயிட்” என்றால் மனிதர்கள் என்று அர்த்தம். இனுக் (Iguk) என்பதன் பன்மையே இனுயிட். அலாஸ்காவை சேர்ந்தவர்கள் Inupiaq என்று அழைக்கப் படும்வேளையில் சைப்ரியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் Yupik என்றமைக்கப்படுகிறார்கள்; இனுயிட் ஆங்கிலத்தில் பிரபலமானதைப்போல மற்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் பிரபலமாகவில்லை.

“எஸ்கிமோ” என்ற வார்த்தை ஏன் விலக்கப்பட்டது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஓன்று: மழங்குடியனில் பல பிரிவுகள் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அபெனாக்கி (Abenaki) இந்தியர்கள் இவர்களை “பச்சைமாமிசம் சாப்பிடுவர்கள்” என்ற அர்த்தத்தில் “எஸ்கிமோ” என்றமைத்தகாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நவீன மொழியியலாளர்கள் பனிச் சப்பாத்தை லேல் கொண்டு கட்டுவதையே “எஸ்கிமோ” என்ற வார்த்தை சொல்கிறது என்கிறார்கள். ஆனால் இதற்கிடையில் ஆங்கிலம் பேசுபவர்கள் பலர் “எஸ்கிமோ” அவர்களைக் குறைத்துச் சொல்லும் சொல் என்பதால் “இனுயிட்” என்று சொல்கிறார்கள்.

இரண்டாவது: கண்டாவிற்கு ஜயாயிரம், நான்காயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பெருங் கடல் வழியே அலாஸ்காவிற்கு வந்த இனுயிட், பிறகு ஏற்குறைய பத்தாம் நூற்றாண்டில் வந்த

வைகிங் காரர்களுக்குப் பிறகு வந்து சேர்ந்தவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள். அவர்களோடோ, பிறகோ வந்து சேர்ந்த மதபோதகர்கள் தான் (Missionaries) மழங்குடியன்டன் முதன் முதலில் பழகியவர்கள். அதில் Algonquin ("Algonkian") மொழி பேசும் இந்தியர்களிடம் இருந்து இனுயிட் மக்களைச் சுட்டும் சொல்லை கற்றுக்கொண்டார்கள். Eskimantsik - பச்சை மாமிசம் உண்பவர்கள் என்ற அர்த்தம் பொதிந்த சொல் அது. பிரெஞ்சு மதபோதகர்கள், அதை பிரெஞ்சாக்கிக் கொண்டனர். எப்படி? 'Esquimaux' - தமிழில், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் பெரும்பானமையாக கடைசியில் வரும் சத்தத்தை விழங்குவதுபோலச் சொன்னால் எஸ்கிமோ. நாளாடைவில் ஆங்கிலம் பேசுபவர்களும் எஸ்கிமோ என்பதை Eskimo என்று பயன்படுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

Inuit (இனுயிட்) - 2

அமெரிக்கப் பழங்குடியினரைப் பற்றி முதலில் கேள்விப்பட்டது அவர்கள் சைப்ரியாவில் இருந்து பனிக்காலத்தில் அமெரிக்கக் கண்டத்துக்கு வந்தவர்கள் என்பது. National Geographicஇல் பார்த்துப் படித்த இவர்களைப் பற்றிய விஷயங்கள் இவர்களின் மீது ஆர்வத்தை அதிகமாக்கியது.

இனுயிட் மக்கள் நான்காயிரம் - ஜயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆசியாவிலிருந்து வந்து, படிப்படியாக அமெரிக்கக்கண்டம் முழுவதும் பரவினார்கள் என்பது பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும். இதுபற்றி நிறைய விவரங்கள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கே தெரிய வில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

(ஆதாரம்: <http://www.civilization.ca/cmc/archeo/oracles/eskimos/12.htm>)

வடதுருவம் போன்ற குளிர்ப்பிரதேசங்களில் கொல்லப்படும் மிருகங்கள் எளிதில் பழுதாவதில்லை. அதாவது, பக்ணியாக்களும், ஆக்ஸிடேஷனும் நடப்பதில்லை - அப்படியே நடந்தாலும் மிகமிகக் குறைந்த அளவிலேயே நடக்கிறது. ஆக்ஸிடேஷன் என்று பெரிய ஆங்கில வார்த்தையெல்லாம் உபயோகித்தாலும், அர்த்தம் என்னவோ “அழுகுதல்” என்பதுதான். அழுகுதல் இல்லாது இருந்தாலும், இனுயிட் மக்கள் தாங்கள் கொன்ற

மிருகத்தை உடனேயே உண்ணுவதையே விரும்புகிறார்கள். அப்போதுதானாம், இறைச்சி மிகவும் ரூசியாக இருக்குமாம். மீந்தது மிகக்குறைந்த நேரத்தில் உறைந்துவிடுகிறது. இப்படி உறைந்த இறைச்சியை Quaq என்று சொல்கிறார்கள் இனுயிட். உறைந்த இறைச்சியில் இருக்கும் நீரும், இரத்தமும் உறைந்து இறைச்சியை சப்பிச் சாப்பிடக்கூடியமாத்தி கொண்டுவருகிறது.

ஜோரோப்பியர் வந்து குடியேறி, நாடுகள் மாறி, கலாச்சாரங்கள் மாறி, மக்கள் இடம்பெயர்ந்து அரசாங்கங்கள் உருவானிற்கு, அரசாங்கம், பஸ்வருடங்களாக இனுயிட் மக்களின் உணவுப் பழக்கத்தை கவலையோடு கவனித்து வந்தது. ஒரு முடிவுக்கு வந்து அரசாங்கமே, பால் படுத்தையும், அரிசி, பருப்பு தானிய வகைகளையும் அனுப்பியது. இதில் பால் இனுயிட் மக்களுக்கு ஒத்து வரவில்லை. Lactose intolerant ஆக இருந்தார்கள் அவர்கள். அரசாங்கம் அனுப்பிய உணவு, இனுயிட் மக்களுக்கு ஒத்து வரவில்லை. சுகபீனம் மிகத்தொடங்கியதால், அவர்கள் Quaq ஜூயும், உடன்-இறைச்சியையுமே சாப்பிட்டார்கள். இது தவிர, இறைச்சியை சூப், Stew செய்தும் உண்டார்கள்.

பல வருடங்கள் கழித்து ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்தபடி, இனுயிட் மக்கள் உண்டுவந்த உடன் இறைச்சியும், Quaq-ம் அவர்களுக்குத் தேவையான விட்டமின்களையும் தாது உப்பு களையும் தந்ததாம். சமைக்கும்போது அழிந்துபோகும் சத்துக் களையும் இனுயிட் மக்களுக்கு கிடைத்துவந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்தனர். இதுதவிர, Quaq உண்பவர்களுக்கு, உடலெங்கும் நிறைய வெப்பம் உண்டாக்கியதாம். கூடவே, அவர்களுக்கு புத்தணர்ச்சி அளித்ததாம். சமீபத்தைய ஆய்வறிக்கைகளின்படி, காட்டு மிருங்களின் இறைச்சியில் இருக்கும் கொழுப்பு சக்தியாக மாற்றப்படும் அளவிற்கு வீட்டு/பண்ணை வளர் பிராணிகளின் இறைச்சியிலிருக்கும் கொழுப்பு மாற்றப்படுவதில்லை. அவற்றின் கொழுப்பு அப்படியே உண்பவர் உடம்பில் தேங்கிவிடுகிறது.

வடதுருவத்திலிருந்து பிழைப்பிற்காக தெற்குநோக்கி வரும் இனுயிட் மக்களுக்கு நம் உணவு ஒத்துவருவதில்லை. அவர்கள் மீன், Turkey போன்றவற்றை உண்டு சீலிக்கிறார்கள். அதே சமயம், அதே பிழைப்பிற்காக வட துருவத்திற்குப் போகும் மற்றவர்கள் சீக்கிரம் இனுயிட் மக்களின் உணவிற்கு அடிமைக்களாகி விடுகின்றனர் என்பார்கள். அங்கே வாழும் கிறிஸ்தவ மதபோதகர்கள், தங்களின் உடல் நலனுக்கும் நீண்ட ஆயுனுக்கும் தாங்கள் பின்பற்றும் இனுயிட் மக்களின் உணவுப் பழக்கமே காரணம் என்று சொல்கிறார்கள்.

Mythology of Inuits

அட்களில்லாத தனிமை கோலோச்சும் பனிப்பிரதேசம். இந்த

வெற்றுவெளியில் விவசாயம் பற்றி நினைத்தே பார்க்க முடியாது. உணவு மிருகங்களிடமிருந்தே வரவேண்டும். அந்த மிருகங்களே இவர்களின் mythology இல் இடம் பெறுகின்றன. இனுயிட்களின் கதைகளில் சில சமயம் உதவி செய்யும், சிலநேரம் ஏய்த்துவிடும் அந்த மிருகங்கள் உணர்வுள்ள ஜீவன் களாகப் பார்க்கப்படுகின்றன. வேட்டையாடும்போது தான் கொன்ற மிருகத்திடம் மனினிப்பு கேட்கிறான் இனுயிட் மனிதன். ஒரு மிருகத்தை மனிதன் வேட்டையாடுவதில்லை. அந்த மிருகம், வேட்டையாடுவதை வந்து பிடித்துக்கொள்ள அனுமதிக்கிறது என்று நம்புகிறார்கள் இனுயிட். அதனால்தான் சில இனுயிட மனிதர்கள், சீல் மிருகத்தை வேட்டையாடி விட்டு, அதனுடைய குடலை கடலுக்குள் திருப்பிப் போடுகிறான். அந்த சீல் திரும்புவும் பிறந்து, அதனுடைய மறுபிறப்பில் இவனிடமே வந்து சிக்குமென்று நம்புகிறார்கள்.

கூட்டமாக வாழும் இனுயிட் மக்களுக்கு உதவி செய்து நல்லது நடக்க வைக்கவேண்டிய பொறுப்பு ஆவியுலப் பிரதிநிதிகளான Shamansகளில் விழுகிறது. பெரும்பாலும் ஆண்களே (ஷாமன் களாக) பூசாரிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள். மேனத்தை தாளகதி தப்பாமல் அடித்துக்கொண்டு, ஒருவித மயக்க நிலையில் ஆழந்து ஆவிகளுடன் பேசுகிறார்கள் இந்தப் பூசாரிகள். அப்படிப்பட்ட மோன நிலையில் இருக்கும்போது பூசாரியுடைய ஆவி / உயிர் வெளியே ஆவியுலக வாசிகளோடு (Spirits) சுற்றுகிறதாம். அப்படிச்சுற்றி, எங்கே உணவு கிடைக்கும், தொலைந்து போன மான் எங்கே நிற்கிறது, எந்த ஆவி நோயாளியின் உடல்நிலையைப் பாதிக்கிறது?, நோயாளியின் திருட்டுப்போன உயிரை மீப்பது - அதன் மூலமாக ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுவது என்றெல்லாம் நமபிக்கைகள் இருக்கின்றன.

இனுயிட் பூசாரிகள், நோயாளியிடம் எண்ணிடங்காத கேள்விகள் கேட்டு, அதன்மூலம் எந்த ஆவி அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்கிறார். அந்த நோயாளி உடைக்கக்கூடாத மாமிச் எலும்பை உடைத்திருக்கலாம், நோயாளிக்கு ஒத்துவராத மாமிசத்தை உண்டிருக்கலாம், இல்லை அவர் புகைக்கக்கூடாத பைப்பைப் புகைத்திருக்கலாம். பெண்ணாக இருக்கும்பட்சத்தில், குழந்தைப் பிறப்பிற்கு பின்னர் உடனே தலைவாரியிருக்கலாம். பூசாரி இதுபோன்று பல கேள்விகளைக் கேட்டு ஆராய்கிறார்.

இனுயிட் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி இன்னும் கொஞ்சம்...

இனுயிட் மக்கள் வானத்திலும் பூமிக்குக் கீழேயும் நிலம்/வாழுமிடங்கள் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள். வானத்தில் இருக்கும் இடத்தையும் பூமிக்குக் கீழே இருக்கும் நிலத்தையும் அவ்விவிடங்களில் உலவும் சூட்சம வாயு நிர்ணயிக்கிறது என்றும் சொல்கிறார்கள். முன்பே ஓரிடத்தில் சொன்னதுபோல பிராணிகளுக்கு ஆன்மா இருக்கிறது என்று நம்புகிறார்கள். அதனாலேயே, பிராணிகளுக்கு அதிக மரியாதை கொடுக்கிறார்கள். பிராணிகளின் ஆத்மாவை விட மனிதர்களின் ஆத்மா சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் கொஞ்சம் குழப்பம் தருவனவாகவே இருக்கின்றன வெள்ளையருக்கு. (நம்முடைய நம்பிக்கைகளுக்கும் இனுயிட்களின் நம்பிக்கைகளுக்கு சில ஒற்றுமைகள் இருப்பதாகப்படுகிறது.)

உதாரணத்திற்கு, ஒரு இனுயிட் மனிதன் எப்படி இறந்து போகிறான் என்பதைப் பொறுத்து அவனுடைய ஆவியில் ஒரு பகுதி ஜென்ம ஜென்மத்துக்கு வானத்தில் இருக்கும் வாழுமிடத்தையோ பூமிக்குக் கீழே இருக்கும் வாழுமிடத்தையோ அடைகிறது. அங்கிருந்து அந்த உயிரின் பகுதி வெளியேறவே

வெளியேறாது. இறந்தவரின் ஆத்மாவில் மீதிப்பங்கு, இறந்தவரின் குடும்பத்தில் பிறக்கும் குழந்தையை அடைகிறதாம். இதனாலேயே, புதிதாகப் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு சமீபத்தில் இறந்துபோன உறவினரின் பெயரை வைக்கிறார்கள். இப்படிப் பெயர் வைத்தால், இறந்தவரின் நல்ல குணங்கள் குழந்தைக்கும் வரும் என்று நம்புகிறார்கள்.

Tarreq - Moon Spirit

தார்கெக் என்ற நிலவின் ஆவி இனுயிட் மக்கள் நம்பும் தேவதை. வம்சவிருத்தி, ஒழுக்கம், மிருகங்களை கட்டுப்படுத்தி

கனேஷியப் பழங்குடியினர் பற்றிய சிறு பதிவிது. சந்திரமதியோ அல்லது வேறு யாரேனுமோ இவர்கள் பற்றிய இந்த உரையாடலை மேலும் தொடரலாம்.

என் வாசலருகிளே
இப்பொதும் மலைகை மரம்.
யன்னல் வெண்டியைகள்
காந்திலாட
கணாக்கினரி அவிழ்கிறது காலம்
தினமுமிபால சங்கீதப்படும்
காகங்களின் குரலைகள்
பொசங்கிலிடவில்லை மனச
வெண்டுமென்கிற விட்டுவிட
அடக்கவில்லை யாரும்
இருப்பினும்
மூடாத கதவுகளிடை
பறவையாய் நடமெந்து
பாம்பாய் பந்திமுதே
பலரது வீட்டையும் கடந்து வர்கிதனே
எனவே இறக்கமாய், நிதானமாய்
ஶமுடக் கொண்டிடன் - உள்ளினை
கத்தவ.
வானில் பறக்கின்றன
இருசப் பறவைகள்
இறகுகளாக உதிர்ந்து விடுகின்றன
காகிது மடல்கள்
கோடையில்சுட
வாசல் வருதின்றன கீர்சான்கள்.
பாம்பள்ளி வீட்டிடந்து
பறவைகள் வரா
எனக்கு வீவண்டியது
பாம்பல்ல-
பறவைகள்

ஆகர்ஷியா கவிதைகள்

2.

அசுர்தப்படுகிறது காந்து
இருள் பிரபஞ்சகள் கரைந்தொமக.
வெளித் தொங்குகிற சுயம் பந்தித்
கெரிந்து கொண்டிடனை
போய்விடு
இருப்பினரி வெளியுமினரி
அந்தராமாய்த் தலிக்கிறது மனச.
ஒருமுறை பட்ட காயங்களைக்
கவனமாக அந்திவருகிறீன்
அனையால்
போய்விடு....
என் வெளிநிரப்பும்
பறவையை தீரும்
பாடலைத் தூத்திரீச சென்றினை.
மொட்டைடயாய்
முடிந்து பொயிருக் காந்து
அப்பால் ஏதுமந்துப் போய்
வெறுமின விரிகிறது என் வானம்.

1997

1997

உதடுகளை அறுத்தெறிந்தேன்
முத்தங்கள் என்னை
தொந்தரவு செய்யாதிருக்கட்டும்
பிரியமான முத்தத்தில்
தளர்ந்து போகும் ஆன்மாவை
கொன்று போடுவது
அத்தனை கலபமில்லை.
வெட்டியும் அறுத்தும் கடித்தும்
முத்தத்திற்கான எல்லா வழிகளையும்
அடைக்கிறேன்
இரத்தம் கசிய
சதைகள் தொங்க
வேட்கை ஒய்கிறது.

எனக்கு காதலும் காமமும்
காத்திருப்பும் வேண்டாம்

சண்டைகள் அற்று
ஒய்ந்த போதுகளில்
குற்றச்சாட்டுக்கள் தளர
முத்தமிட எத்தனிப்பாய்
உதடுகளே அற்ற அந்த முகம்
உன்னிடம்
விழுப்புண்களை உண்டாக்குகிறது
உன் வாழ்வில்
கொடும் சித்திரமாய்
உதடுகளற்ற அந்த ஒவியம்

துரோகத்தை சகிக்காது
முடியைத் துறந்து
வெஞ்சினம் தனித்தாள் பிரிடா
தன்னியே அழித்து
பழிதீர்த்துக் கொண்டவள் சில்வியா
காதலுக்காக காதை இழந்தாள்
பிரிய வான்கோ
நீ உனர்வாயா இவர்களின் தனிமை
என்னிடத்திலும் இருப்பதை?

வெறிகொண்ட ஆன்மா
இன்பத்தைத் துாண்டும்
எல்லா உறுப்புக்களையும்
அறுத்தெறிய முனைகிறது

தாண்ணா கவிதைகள்

நி எங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறாய்
அழகிய மலர்தோட்டங்களையும் தாண்டி
உள்ளுழையும் உன்னுடைய வாகனத்தை
நீ ஏந்திச் செல்லும் காதலர்களின் அருகாமை
உன்னை தொந்தரவு செய்வதை
நீ அவர்களைத் தவிர்த்துக் கொண்டிருப்பதை
என்னால் உனர் முடிகிறது
நீர்விழிச்சிகளும் புத்தகக் கடைகளும்
உன் காதலியை நினைவுறுத்துகிறது
உன்னுடைய பேர்ஸில் இருக்கும் அந்த உருவத்தை
பாத்துவிட விரும்பும் தவிப்பை
சாலையோர நெருக்கடி தடுக்க
இறுகிப் போகிறாய்

தொண்டொண்டத்துக் கொண்டிருக்கும்
அவன் குரவில்

வெளியாளாய் உன்னால்
இரு ஆணின் அதிகாரத்தைப் புரிய முடிகிறது

உனக்குக் கேட்டுவிடக் கூடாது என்று
மெலிதாய் கிச்கிசுக்கும் அந்தப் பெண்ணின் உணர்வு
உன்னை ஏதோ செய்ய
நி பாட்டைக் கூட்டி
அவளை ஆசுவாசப்படுத்துகிறாய்
உனக்கு அவள்
உன்னுடைய அந்தப் பெண்ணை
நினைவறுத்துகிறாள்

ஓ நி இன்னும் அவளை மறந்துவிடவில்லை
அவள் தான் உன்னை எவ்வளவு நேசித்தாள்...

ஓ உன்னுடைய நம்பிக்கைகளை
எங்களிடம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்
ஆதர்சத்துக்குரிய
கனவு மனிதர்களை
சப்பித் துப்புகிறது
துவேசம் கொண்டெழும்
உன்னுடைய வரலாறு
முப்பத்தி மூன்று மூன்றாக்களை
சலவைசெய்கிறது
இரு ஆசிரிய மூன்றை
ஆதிக்க நாட்டின் இரத்தக் கறைகளை
அழக்கு சரித்திரத்தை
மாற்றி அமைக்க
பிரயத்தனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்
வரலாற்று வகுப்பு
கேள்விகளைக் கேட்டு
பதில்களைச் சொல்லி
எல்லாவற்றையும் நிலைநிறுத்துகிறாய்
கடைசி ஆண்டு
உன்னுடன் வாதம் பண்ண
என்னாலும் முடியவில்லை
நி சொல்லிக் கொண்டிருப்பது
எனக்கெதிரான மொழி
நான் கேட்க விரும்பாத மொழி
வர்னம் பூசப்பட்ட ஆதிக்க மொழி
இரு தீவுக் காட்டின்
கோடிமுனைகளிலிருந்து பெறப்பட்ட
சுதந்திரத்திலிருந்து
நம்பிக்கை எழுந்து கொண்டிருக்கிறது
நி அறிய விரும்பாத கனவை
நி அறியாத ஞானில்
அந்த இறுதி நாளில்
பரிட்சைத் தாள்களில்
நான் எழுதிவிட்டுப் போவேன்.

(2005)

ஒரினச் சேர்க்கையாளர்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல் பற்றி...

ஆப்ஸ்ரஸ்கா

‘பெல்ஜியம், நெதர்லாந்து போன்ற ஆக இரண்டே நாடுகளைப்போல கணாவும் விரைவில் ஒருபால்மணத்தை ஆதரிக்கிற நாடுகளில் ஒன்றாகும்’ என பழைய பிரதமர் ஜான் கிறங்சியன், 2003 இல், ஒருமுறை சொன்னார். அதற்கு 50/50 ஆக சார்பாயும் எதிர்வாயும் அவரது கட்சிக்குள்ளேயே வாதங்கள் எழுந்தன. அப்போது பிரதமருடன் உடன்பட்டவர்களில் ஒருவர் தற்போதைய பிரதமர் போல் மார்ட்டின் இவர், இத் தலைப்பை விவாதத்துக்கு (Debate) விட்டிருந்தார் (இதைக் ‘கோழூபுத்தனமாக நிலைப்பாட்டு மாற்றும்’ என ஒருபால் திருமண ஆதரவாளர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்) தேர்தலில் ஒருபால் மணத்தை ஆதரிப்பதில் தனது பதவி பாதிப்புக்கு உள்ளாகலாம் என்பதாலேயே இந்த மாற்றும். சில கணக்கெடுப்புகளில் இந்த ஒரேவிடயங் காரணமாக விபரல் கட்சிக்கான ஆதரவும் குறைந்துள்ளதுதான். தற்சமயம் தாக்கல்செய்யப்பட்டுள்ள மசோதா பலத்த விவாதங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. ஆனால் கட்சியினர் தமது விபரலான கருத்துக்களை தம்மீது தினிக்கும் மற்றொரு நிகழ்வாகவே தேவாலயங்கள் இதைப் பார்க்கின்றன. உதாரணம்: இச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்படுமாயின், இது மத உரிமைகளை பாதுகாக்காது. ஒரு மதபோதகரோ அரசாங்க பதிவாளரோ ஒருபால் ஜோடிக்கு திருமணம் செய்து வைக்க மறுப்பாரானால், அவரை மனித உரிமையில்ச் சட்டங்களின்கீழ் கொண்டுவேந்து நிறுத்திவிடுவார்கள் ஒரினச் சேர்க்கை ஆதரவாளர்கள், இவ்வாறு அச்சும்(!) தெரிவிக்கிறார்கள். இதற்கு வலுசேர்க்கும் முகமாக பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவில் 2003 இல் ஒர் பெண் ஒரினச் சேர்க்கையாளரது திருமணத்திற்கு ஹோலை வாடகைக்குத் தர மறுத்தவரை அப் பெண்கள் SUE பண்ணியது போன்ற சம்பவங்களை நினைவுட்டுகிறார்கள். இதற்கு நீதியமைச்சர் இற்வின் கொட்டல் இத்தகு பிரச்சினைகளை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதையிட்டு ஒவ்வொரு மாநிலமும் தயாராகவே இருக்கிறது, அதை பெறிதுபடுத்தத் தேவையில்லை என்று கூறியிருக்கிறார்.

பல்வித முரண்பாடுகளுள், இந்த ஜீன் மாதத்திற்குள் அதை சட்டமாக்கி அமுல்படுத்த முனைகிறார்கள். இது சாத்தியப்பட்டால் மனித உரிமையை ஒத்துக்கொள்வதில் கண்டா முன்றாவதாக ஆகிற பெருமை சேரும் (இதுவரையில் கண்டாவில் 10 மாநிலங்களிலும் (province) 3 territories இலும்- Ontario, British Columbia, Quebec, Alberta, Nova Scotia, Manitoba, Newfoundland/Labrador ஆகிய (8) மாநிலங்களிலும், Yukon territory இலும் ஒரினச் சேர்க்கையாளர்கள் திருமணம் செய்ய உரிமை உள்ளது (திருமணத்தால் மற்றத் துணைக்கு வருகிற உரிமை-

கள் அல்ல, திருமண உரிமை மட்டும்)).

அவர்களுடைய குரல் ஒலிக்கிற இலக்கியங்களோ படங்களோ வெகுசன அளவில் சொற்பம். அதுவும் (மேற்கீலும்) உயர்பாசாலைகளில் படிக்கிற மாணவர்கள் ‘இயோ(ஓ!)’ என ஒரு அருவருப் புறுதலுக்கும், சைகைகளுடன் கூடிய சிரிபுக்குருபிய விடயம்தான் ‘அவர்கள்.’ கண்டாவில் பெண்/ஆண் ஒரினச் சேர்க்கையாளர்களை மாணவர்கள் சேர்ந்து தாக்குவதும் செய்திகளில் வருகிற விடயமே. சின்ன வகுப்புகளில் இந்த ‘வித்தியாசங்களை’ விளங்கப்படுத்த முயலாத பாதத்திட்டங்கள், பூர்வீக்குடிகள் பற்றியும் பால்பேதங்கள் பற்றியும் பல்கலைக் கழகங்களில் கற்பிக்கத் தொடங்குவதில் ஆரம்பிக்கிறது சமூக கட்டுமானத்தின் திட்டமிட்ட அச்டையினம்.

ஒரு காலத்தில், ‘அவர்கள்’ பற்றிய அறிதலை எனது ‘ஆகா நான் அவர்களை மதிக்கிற அளவு ‘உயர்ந்தவளாய்’ ஆகவிட்டேனே’ மனோநிலையில், சனநாயகவாதியாய் தென்பட்ட என்னிலும் பெரியவரி டம் பேசியபோது அது எனக்கு நல்ல அனுபவமாய் இருக்கவில்லை. அவர் சொன்னார்: “பிள்ளை, உனக்கு உதுகள் தெரியாது. உதுகளுக்கல்லாம் முறைகள் இருக்கு.” நான், புரியாமல், ஏதோ அவர்களுக்கு உதவுவது தொடர்பாய், அவர்களுக்கு ‘சார்பாய்’ கதைக்கப்போற்றி என, “என்ன அது?” என்னுடே கேட்க, “பிள்ளை! நீ இதுகள் கதைக்கக்கூடாது. உனக்கு யாரையும் தெரியுமென்டா சொல்லு. உரிய ‘முறையள்’ இருக்கு. ‘சரிப்படுத்தீர்லாம்’ என்று சொன்னார். என்னிடம், பதிலாய் ‘முறைகள்’ ஜ அவர் உச்சரித்த விதத்தில் மௌலிக பயம் பிடித்தது. அவரோ படு நிதானமாக அதைச் சொன்னார், ஏதோ அது அவர்து கடமையைப்போலும்...

அப்போது பார்த்த பயர் (Fire) போன்ற படங்கள், சிற்றிதழ்களில் வாசித்த கட்டுரைகள் நான் அவர்களை புரிந்துவிட்டேன் என்று மிகவும் சந்தோசப்பட்டுக்கொண்டுதான் திரிந்தேன் - எனது உறவுகள் சகோதரர்கள் யாரும் அப்படி வந்தால் அதற்கு என் மனம் எதிர்விண்யாற்றாது என்றும்!

ஆனால் டவுண் ரவுன் மாதிரி ஒரு நெருக்கடி மிகுந்த ‘அவர்கள்’ அடிக்கடி காண நேர்க்கிற நகரத்தில் வாழ ஆரம்பித்த பிறகு, எனது சகோதரன்/பிள்ளை யாரும் அப்படியானால் நான் எப்படி மனமுடைந்து போவேன் என்பது புரிந்தது. சப்வே (Subway) இல் பயணிக்கையில் நான் காணுகிற அவர்கள், முக்கியமாக அவர்களிலிருந்து வருகிற அந்த -எனது பிரம்மையாவோ பயமாகவோ-பெண்மனம், அவர்களை நோக்கிய பெண்களதும் பொடியளினதும்

தொடர்ச்சி 23 ஆவது பக்கம்

வாசித்துவ் பார்க்கலாம்

பச்சைத் தேவதை

சல்மா

2003. உயிர்மை பதிப்பகம், சென்னை. பக். 104, விலை ரூ.50.

2000ம் ஆண்டு சல்மாவின் முதல்தொகுதி ஒரு மாலையும் இன்னோரு மாலையும் வெளிவந்தபோது ஒரு முக்கியமான தொகுதியாக அது அமைந்தது. கவனத்தை தாக்கத்தை உண்டு பண்ணிய பல கவிதைகளை அது கொண்டிருந்தது; மனுஸ்யபுத்திரவின் பெண் பிரதி என்று சொல்லப்பட்டாலும் கொண்டிருந்த பெண் குரல் காரணமாக அது சிறப்பானதாக, கவிதை அனுபவத்தைப் பொறுத்தவரையில் முழுமையான வாசக அனுபவமாகவும் அமைந்திருந்தது.

சல்மாவின் இரண்டாம் தொகுதி -அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வின் மாற்றங்களுடன்- 2003 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. வாழ்வின் உள்ளிருந்து வாழ்வை விமர்சித்தவை, வெளிவந்து, பொதுச் சமூகத்தில் தொடர்புபேணுகிற காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்டவை இவை (இது ஒரு ஊகிப்பே, கவிதைகளிற்குத் திகதி இல்லை). முற்குறிப்பில், "...தன் எல்லாக் கதவுகளையும் தீற்றந்து போட்டிருக்கும் கவிதையின் வடிவம் கிளர்ச்சியூட்டக் கூடியதென்றாலும் அதன் எல்லா வழிகளிலும் நுழைந்து திரும்பாத சோர்வும் என் கவிதைகளில் வெளிப்படுகிறது “குறுகிய வெளிகளை” நிலைகொள்ள விட்டுவிடக் கூடாதென்கிற பதட்டமும் கூடவேயிருக்க, என் படைப்பெல்லைகளுக்கு அப்பால் உள்ள வெளிகளைத் தொடுகிற எத்தனிப்பாகவே தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்“ என்கிறார் சல்மா. அந்த எத்தனிப்புத்தானோ என்னவோ படைப்புகளில் இவரது இருப்பு அதிகம் மற்றவர் மீதான இவரது பார்வையாக மாற்றம் பெறுகிறது. அம் மாற்றம் படைப்பின் அடுத்தகட்டமாக அல்லாது முதற்தொகுப்பு தந்த நம்பிக்கையை அகற்றுகிறதொன்றாகவே தெரிகிறது. என் பூர்வீக வீடு-2, பயங்கள், மரணக் குறிப்பு - 1, உன் நம்பிக்கைகளின் திசைசமீரி, நீர்க்குழிகள் போன்ற சில கவிதைகள் மனதிற் படிகின்றன (அவரவர் வாசிப்பிற்கு வெவ்வேறு தேர்வுகள் வந்தடையலாம்). தனிமையின் வன்முறையை பேசிய கடந்த தொகுதி போலல்லாது காமம் வேட்கை என்று உணர்ச்சிகள் குறித்த மேலதிக அழுத்தத்தைப் பார்க்கமுடிகிறது. முதற் தொகுப்பினுடைய தொடர்ச்சி நீட்சியானதாய் (80 கவிதைகள்!) ஆயாசம் மேலிடுகிறது. “நிறைய எழுதுகிற” வாய்ப்புள்ள சல்மா “விஷயங்களை” எழுத முனைவது அல்லது ஒப்புவிப்பது, வாசிப்பிற்கு, ஒருவித அயர்ச்சியுடன், ஏமாற்றத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. முதற் தொகுப்புடாக சல்மாவினது எழுத்தில் வந்திருந்த கவனத்தை மீண்டும் நிகழ்த்த முடியவில்லை இக் கவிதைகளால்.

ரத்த உறவு

யுமா.வாசகி

2004. தமிழ்னி பதிப்பகம், சென்னை. பக்: 282.

இரண்டாவது பதிப்பாக வந்திருக்கிறது யுமா.வாசகியின் “ரத்த உறவு.” இந் நாவல் ஒரு சிறுவனின் இருப்புடன் அவன்சார்ந்த குழலைப் பதிவுசெய்கிறது. குடிகாரத் தகப்பனின் அஜாக்கிரதயால் பலியாகிற முத்த அன்னன் முதல், தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் குறித்த பயங்களுடன் இருக்கிற அம்மா வரை, -முக்கியமாகப் பெண்கள்- இதன் கதாமாந்தர்கள் மனதிற் பதிக்கிறார்கள். முக்கிய பாத்திரமாக சிறுவனின் அக்கா - வாசகி அக்கா, தகப்பனின் பிள்ளைகள் மீதான வன்முறைகள் (திருக்கைவாலால் அடித்தல் உட்பட) தன்னிலமும் குரூரமும் நிறைந்த தகப்பனின் தாய் - பாட்டி, அப்பாவி அம்மா, தகப்பனுடன் உறவிருக்கிற “நளினமான” சித்தி, பெரியம்மா என பல்விதமான யதார்த்த உலகப் பெண்கள் வருகிறார்கள். சுயநலமும் குரூரமும் நளினமும் கருணையும் என பெண்களது முகங்கள் இயல்பாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சமீபத்திய யதார்த்தபாணி நாவல்களில் முக்கிய வரவு. தன்னுள் வாசகரை அழைத்துக்கொள்கிற மொழி ஆனுமையையுடைய யுமா.வாசகியால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே கவிதைகள், சிறுகதைகள் ஊடாக அறியப்பட்டிருக்கிற இவரது முதல் நாவல் இது.

தனிமையின் ஆயிரம் இறக்கைகள்

குட்டி ரேவதி

பனிக்குடம் பதிப்பகம், சென்னை. பக். 80; விலை ரூ.40. 200-

சர்ச்சையைக் கிளப்பிய “முலைகள்” தொகுப்பைத் தொடர்ந்து வெளிவந்திருக்கிறது குட்டிரேவதியின் “தனிமையின் ஆயிரம் இறக்கைகள்.” சில சமயங்களில், சொற்கள் அதீத புனைவு வெளியில் அர்த்தமற்று அலைவதாய் ஒலிக்கிறபோதும், அவ் அதீதப் புனைவுகளே குரேவதியின் கவிதை வெளியை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன; சர்ச்சைகள் தாண்டி, குட்டிரேவதிக்கென இருக்கிற பாணியை வரையறுக்கின்றன; அது முக்கியமானது.

“முலைகள்” தொகுதியின் சில கவிதைகளில் வந்து கொண்டிருந்த “அவர்” இதிலும் வருகிறார். (பக்.79) “...அவர் ஆஞ்சலோவின் ஓவியம்” எனகையில், “...அவருக்கு/உடலைப் பரிமாறிய விருந்துகளும்” எனும் வரியாய், “அவர்” வருகிறார். அவர் யார்? பிரியத்துக்குரிய ஆசிரியர் போன்றதொரு மனிதரா? அப்பாவா? தொவிதில்லை. “அப்பாவைப் பற்றிய இசை” (பக். 08) என்கிற கவிதையில் “...அப்பா, உமது இரத்தம்/வானிலிருந்து பொழிகிறது/அது நமது வீட்டை, உயர்ந்த மரங்களை/வளர்க்கும் பசுக்களை/எமது கண்களையெல்லாம் நனைக்கிறது/எனது பாதங்களின் விரல்களினுடாகக் கடலுக்குத் திரும்பு/அலைகளைப்போல நழுவி வழிந்தோடுகிறது” என எழுதுகிறார்; அப்பாவைப் பற்றியதொரு ஏக்கம் இருக்கிறது அதில். தருணா என்கிற பெண் பாத்திரமும் இறுதி இரு கவிதைகளில் வருகிறார். இவை குட்டி ரேவதியின் புனைவுத்தன்மையை காட்டுகின்றன.

“வார்த்தையின் அரசியல்” என்கிற கவிதை “முலைகள்” குறித்த (அப்பெயரைத் தொகுப்புக்கு வைத்தது தொடர்பான) சர்ச்சைகளிற்கு பதிலாக அமைகிறது! “நான் அந்த வார்த்தையைத் தேர்ந்தெடுத்தபோது/ அதை அணிந்திருந்த அரசியலெல்லாம் தீபிடித்துக்கொண்டன” (பக்.07) என்கிற முதல் வரிகளின் பின்

புதிய கதைகள் (2004)

மலைமகள்

கப்டன் வானதி வெளியிட்டகம், கிளிநோச்சி

விடுதலைப்புலிகள் இயக்கப் போராளியான மலைமகள் எழுதிய 15 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு. ஒரு அமைப்பின்கீழ் இயங்குகிறவர்கள் என்றாலும் வீரம், சுதந்திரம், அதிகாரம் கொண்ட பெண் வெளிப்பாடு சாத்தியப்படுகிற போராளிகளில் ஒருவளாலேயே இவை

படைக்கப்பட்டிருப்பது முக்கிய அம்சமே.

அரசியல் கரத்துக்களைமீறி எல்லோரும் படிக்கவேண்டிய தொகுதி. முன்னுரையில் ஈழத்து படைப்பாளி தாமரைச்செல்வி சொல்வதுபோல, பெண் போராளிகள், "...உள்ளேயும் (களத்திலும்) வெளியேயும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளும் ஒவ்வொரு போர் நடவடிக்கைகளிலும் பெண் போராளிகளின் சாதனைகளும் அதை அவர்கள் நிகழ்த்தும் விதமும் மரணத்தின் கடைசி நேர உணர்வும் மெய்மைத் தனிமையுடன் பதிப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் சிரிப்பு, விளையாட்டுத்தனம், குறும்பான செயல்கள், கடின உழைப்பு, அர்ப்பணிப்பு அனைத்தும் எமது உள்ளங்களை நெகிழ்ச்சியுடன் தொட்டு நிற்கிறது.”

என் பெண்ணென்று...

சாரங்கா

மீரா பதிப்பாகம், நாரஹேன்பிட்டி

தற்போது இங்கிலாந்தில் வசிக்கிற சாரங்கா (புலம்பெயரமுன் சிலவும் பல ஈழத்திலிருந்தபோதும்) எழுதிய 10 சிறுகதைகள் “என் பெண்ணென்று” தொகுப்பாக வந்துள்ளன. “ஒரு கழுத்துச்

வருகின்றன கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்ணின் உடல் சல்லடையாகித்/துவாரங்கள் வழியாக பீரங்கிகள் நீள்கின்றன” என்கிற வரிகள். இதில், கற்பழிக்கப்பட்ட பெண் என்ற பதம் ஆச்சரியமளிக்கிறது. தமிழ்நாடு வெகுசன ஊடகங்களில்போல சிற்றிதழ்களில்கூட இச்சொல்லே பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத் தப்பட்ட பெண் குறித்து சமகாலம் வரை வழக்கில் இருப்பது ஒரு ஆச்சரியம். அதை பெண்மொழி குறித்து உரத்துப் பேசுகிற, அதைக் கொட்டங்கியவர்களில் ஒருவளாக தம்மை அறிவிக்கிற குட்டிரேவதி போன்ற கவிஞர்கள் உபயோகிப்பது இரண்டாம் ஆச்சரியம். பாலியல் வன்புனர்க்கி என்பதே அரசியல்ரீதியாகச் சரியான -பாகுபாடற்- சொல். சரி, கற்பழிக்கப்பட்ட என்று போட்டால்தான் கவிதைக்கு பொருந்துகிறது என்றால் அதை ஒற்றை மேற்கோள்குறி அடையாளங்களுக்குள்தானும் போடப்படாமையை என்னசொல்வது? சிற்றிதழ்களும் குரேவதியும் இதை “இயல்பான்” சொல்லாக கொண்டுவிட்டால் -அப்படிச் சொன்னாற்தான் மக்களுக்கு “அதே” வீரியத்துடன் விளங்கும் என்று கொண்டால்- மாற்றும் வருவதுதான் எப்படி!

மாத விலக்கிற்குப் பதில் மாதஉதிர்ந்து போன்ற சொற் பாவனைகள் கவர்கின்றன. அதே நேரம் கற்பழிப்பு, உடலை விருந்தாய்ப் பரிமாறுதலும் (அது என்ன உணவா?) போன்ற சொல்லாடல்களது உபயோகம் எவ்வளவுதாரம் குட்டி ரேவதி கேள்விக்குப்படுத்திற ஆண்மொழிக்கு எதிரானது என்கிற கேள்வியும் எழுகிறது.

சதங்கை” போன்ற கதைகள் இனிமேல் இவர் நல்ல கதைகளைத் தரலாம் எனும் நம்பிக்கையை சிறிது தருகின்றன. என்னுரையில் தனது சிறுகதைகளை “பெண்ணிய நிலைப்பாட்டில், சமூக நிலைப்பாட்டில், அரசியல் நிலைப்பாட்டில்” எனப் பிரித்துள்ளார். அதிலையே “இவ்வேணையில் மிகச் சிறு பிராயத்திலிருந்தே எமது எழுதும் பாதைக்கு அடித்தளமிட்ட அன்புத் தந்தையார் திருகு...அவர்களுக்கும் எழுத மிக ஊக்கவிக்கும் என் அன்புத் தாயாருக்கும் என் இதயநன்றி சேரும்” என எழுதியிருக்கிறார்! அப்பாவிற்குரிய பெயர் போலவே அன்புத் தாயாருக்கும் ஒரு பெயருண்டல்லவா...

தொடரும் தலிப்பு

புங்குழலி.

தமிழ்க்குலம் பதிப்பாலயம் முதற்பதிப்பு 2004 யூன்.

“தூக்குமர நிழலில் நிற்கும் மகனை மீட்கப் போராடும் ஒரு தாயின் உண்மைக் கதை” என நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ராஜீவ் காந்தி கொலைவழக்கில் 26 தமிழர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டு தூக்குத்தன்டனை விதிக்கப்பட்டனர். அவர்களின் விசாரணைகள் பற்றியும் சிறைவாழ்க்கை பற்றியும் அதற்காக அலைந்தலிந்த உறவுகள் பற்றியும் இந்நால் பேசுகின்றது. குற்றம்சாட்டப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்களில் ஒருவர் பேரறிவாளன். இவரின் தாயாரான அற்புதம் என்பவரை அடியாகக் கொண்டு இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. சிறையும் சித்திரவதையும் என மனிதத்தின் இன்னொரு அவலத்தை பதிவாக்கியுள்ளது இந்நால். சிறையில் இருப்பவர்களைப் போலவே சிறைக்கு வெளியில் அல்லவுறும் மனிதனேயங்களின் உயிர் வதையின் ஒரு பகுதியையும் வெளிக்கொண்டிருக்கிறது. மகனின் விடுதலைக்காக போராடும் தாய் எதிர்நோக்கிய இந்திய அரசியல், சமுதாய அவலங்களை பதிந்துள்ளது. மனித நீதியென்பதும் அரசியலுக்குள் அடக்கமே என இன்னொருமறை கூறிச் செல்லப்பட்டுள்ளது.

நடன்

அரங்கேற்றம்

கஜானி குமார்

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியக் கலைகளுள் அன்றும் இன்றும் மிகச்சிறப்புடன் காணப்பட்டு வருவது நடனக்கலை ஆகும். அது புலம்பெயர் நாடு களில் குறிப்பாகக் கண்டாவில் பார்க்கு மிட மெங்கும் நீக்கமறக் காட்சி தருகின்ற தெளினும் நடனத்திற்கே உரிய தனித்துவம் இதைத் தக்கவைத்துக் கொள்கின்றது. அவ்வகையில் சென்ற ஆண்டு ஆவணி 28ஆம் நாள் சனிக்கிழமை 2004 அன்று 720 Midland Ave. Bondகல்லூரியில் நடந்த அரங்கேற்றத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது.

நல்ல இதமான அன்றைய மாலை வேளையிலே குறித்த நேரத்திற்கு நிகழ்வு ஆரம்பம் ஆகியது. பொதுவாக அரங்கின் அளிக்கை முறையின் வரிசைப்படி எல்லா உருப்படிகளும் வரிசைப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. அதிலும் விநாயகர் துதி குறிப்பிடக் கூடியது. நடனத்தின் முக்கிய முன்று உருப்படிகளான நிருத்தம், நிருத்தியம், நாட்டியம் என்பவற்றில் பெரும்பாகம் பங்கேடுப்பது நிருத்த - நிருத்திய உருப்படிகள் ஆகும். இவற்றுள் தனி அடவுக் கோர்வைகள், தனிச் சொற்கட்டுக்களால் ஆன அலாரிப்பு (புஸ்பாஞ்சலியுடன் சேர்த்து) நாட்டை ராகத்திலும் ஏகம், தில்ஸர் ஏகம் என்ற தாளங்களிலும் அமைந்திருந்தன. அந்த முன் எடுப்பே மாணவியின் பின்வரும் நிகழ்வைப்படம் போட்டுவிட்டது என்னாம். இது ஒரு வகையில் அரங்க வணக்கமாகவும் பின்வரும் நடனங்களுக்கு ஒரு முகவைர போன்றும் அமைந்திருந்தது.

இந்த நிருத்த உருப்படிகளையும் நிருத்தியத்தில் உள்ள அடவுக் கோர்வைப் பகுதிகளையும் மட்டும் எடுத்துப் பார்ப்பின் நர்த்தகி நிரோஷா பரமேஸ்வரனின் ஆட்ட முறை நன்கு புலப்படும். புஸ்பாஞ்சலியில் தில்லானா வரை அமைந்த ஒவ்வொரு கோர்வைகளும் தீர்மானங்களும் மிக நேர்த்தி யாகவும் அழகாகவும் ஆடப்பட்டன. இதில் அரைமண்டி, அங்க

சுத்தம், என்பன நன்கு சிறப்பு ற்றிருந்தன. குறிப்பாக இப்பகுதி களில் அமைந்த கோர்வைகள் உசியில் அமைந்திருந்தன. அதையிக் நுணுக்கமாக எவ்விதத் தவறும் இன்றி மாணவி செய்தி ருந்தார். அதைப் போன்றே ஆசிரி யையின் நட்டுவாங்கமும் நன்கு அமைந்தது. நான் பார்த்த சில நிகழ்ச்சிகளில் சில ஆசிரி யர்கள் கோர்வைப்பகுதி வந்ததும் நடுங்கியகுரவில் தளதளப்பார்கள் ஆனால் இதில் சொற்கட்டுக்கள் எல்லாம் மிகத்தெளிவாகச் சொல் லப்பட்டிருந்தன. ஒருவகையில் பார்ப்பின் இதனை மிருதங்க ததால் ஈடுசெய்ய முடியவில்லை என்றுதான் சொல்லலாம். அதை அன்றைய நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட அனைவருமே தெரிந்தி ருப்பார்கள். அடிக்கடி ஆசிரியர் மிருதங்கக் காரரைப் பார்த்துச் சமாளிப்புச் செய்ததைப் பார்க்கக் கூடியதாய் இருந்தது. காரணம் உசித்தட்டு இலகுவில் சேராது. எனினும் பாட்டு, வயலின், புல்லாங்குமல், மிருதங்கம், மோர்சிங் என்பன தமதுபங்கில் சளளக்கவில்லை. அத்தோடு அடவுகளால் உருவாக்கப்படும் கோர்வைகள் அரைத்த மா அரைக்காது மிக வித்தியாசமாக இருந்தன. இதில் தாளப்பிடிப்புக்காக மீண்டும் ஒரு முறை மாணவியைப் பாராட்டல் தகும்.

அடுத்து நிருத்தியப் பகுதியில் சப்தம் என்ற அரங்கின் முன்றாம் உருப்படியில் அபிநயம் என்ற உறுப்புச் சிறிது விரிவடைகின்றது. அதில்தான் நர்த்தகியின் முகபாவும் ஆரம்பித்தது. பல ராகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அமைந்து ராகமாலிகாவாக அமைந்த இதில் தலைவனின் குணங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டிருந்தன. அடுத்து வர்ணம், பதம் இரண்டிலும் வர்ணம் நாட்டியக் கச்சேரிக்கு இதயம் போன்றது. அதில்தான் மாணவியின் மிகத்திறமையான வெளிப்பாட்டைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. மாறிமாறி வரும் விளம்பு, மத்திம, துரித காலங்களில்

அமைந்த தீர்மானங்களையும், தட்டு மெட்டுக்களூடன் கூடிய ஸ்வர சாகித்தியங்களையும் சலிப்பும் களைப்பும் இன்றிச் செய்திருந்தார். இவ்வாறு வந்த பாவப் பகுதிகள் உள்ளடக்கிய சப்தம், வர்ணம், பதம் என்பனவற்றில் நேர்க்கை எனப்படும் வசனங்களுக்கான நேர்ப்பொருள் அபிநுயமும் சஞ்சாரி எனப்படும் சிறியகதை அல்லது பொருள்கொண்ட சம்பவ வெளிப்பாடும் மிக நிறைவாகவே காணப்பட்டது. இதில் கிருஷ்ண லீலா, முருகன்-வள்ளி, ராமாயணம், சிவன்புகழ் (இது பாதம் தூக்கித் தாதெய் என்று...தில்லானா) மற்றும் நடனத்தை விட்டுப்பிரியாத பூப்பறித்து மாலை கட்டித் தலைவனுக்காகக் காத்திருத்தல் என்பன வெகுவாகக் காட்டப்பட்டன. தமிழரின் பாரம்பரியத்தில் என்றுமே விட்டுப் பிரியாத காதல் (சிருங்காரம்), ஊடல், அதனால் வரும் விரகதாபம், பிரிவு என்பன வழமைபோல் கொட்டிக்கிடந்தன (கடவுள் எனினும் காதல் காதலே).

இறுதியாக அமைந்த பாம்பு நடனம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த மிகப் பிரயஸ்யமான புண்ணாகவராளி ராகத்தில் அமைந்த ‘நாதர்முடி மேல் இருக்கும் நல்ல பாம்பே’ என்ற பாடல் மெய்சிலிர்க்க வைத்தது. பொதுவாக நடனக்கலை என்பதே ஒரு வரப்பிரசாதம் அதிலும் ரப்பர் போன்ற உடல் வளைவான அளிக்கை என்பது அதற்கு மேலும் ஒரு படிமேலானது. வெகுலாவகமாக நார்த்தகி தன் உடலைப் பின்புறமாக வளைத்து நின்றும், இருந்தும் தலையைக் காலால் தொட்டார். அத்தோடு பாம்பு போன்ற உடல் நெளிவு மிகவும் சிறப்புற்றிருந்தது. ஒரு அரங்கேற்றும் என்பதில் மற்றொரு முக்கிய பங்காளியாக அமைந்த ஆசிரியையும் பாராட்டத்தக்கவரே. அவரின் நட்டுவாங்கத் திறன் முதலில் பாராட்டப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு அறுதியும் அழுத்தமாக வந்து விழுந்தன. மிகக்குறிப்பாக ராகஞானமும் குரல்வளமும் பக்கப்பாட்டாளரையே திக்காடவைத்து விட்டது எனலாம்.

இவ்வாறு விழாவின் பருப்பொருள் சிறப்பு அமைந்திருந்தாலும் விழா ஒருங்கிணைப்பு என்பதில் சற்றுச் சறுக்கிவிட்டது என்றே கூறவேண்டும். அதாவது ஆடலில் உடை மாற்றத்திற்கான நேரம் சற்று நீண்டு இருந்தமை பார்வையாளரைச் சலிக்க வைத்து விட்டது. இத்தனை உடைகள் மாற்ற வேண்டும் என்று தெரிந்திருக்கும் ஒருங்கிணைப்பாளர்கள் இடைவே ணையை அடுத்து

பிரதம அத்தி உரையை விடுத்து அந்த இடைவேணையைப் பயன்படுத்தி உடை மாற்றும் நிகழ்வை வைத்து நடன நிகழ்வைப் பேட்டிருந்தால் நிகழ்வில் தொய்வு ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பிருந்திருக்காது. பொதுவாக ஒவ்வொரு நடன நிகழ்விலும் உருப்படிகள் எழுதி வாசிக்கக் கொடுக்கப்படுவது வழக்கம். இதிலும் அப்படியே இருந்தது எனினும் வாசிப்பில் ஏற்படும் தவறுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்காகவோ என்னவோ ஆசிரியர் தாமே முன்னின்று பக்கப் பாட்டாளருடன் சேர்ந்து வாசிக்கதார். இது ஆசிரியரின் விழாவின் அறிவிப்பாளர் மிக ரத்தினச் சுருக்கமாகவும் அதேவேணை ஆகா ஒகோ என்று சிலர் வாங்கிய பணத்திற்கு வஞ்சகம் செய்யாது புழுகிக் கொண்டிருப்பதைப் போலல்லாது வெகு இயல்பாகச் செய்திருந்தார். இவ்வாறாகக் செவிக்கும் மனதிற்கும் மட்டுமன்றி வயிற்றுக்கும் உணவு கொடுத்து விழா இனிது முடிவுற்றது. ◎

இது கண்ணயப் பத்திரிகை ஒன்றிற்கு கொடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படாததால் இங்கு வெளியிடப்படுகிறது.

22.ஆவது பக்க தொடர்ச்சி

(தொனி மாறல்) “ஓ..”
“...ம். முக்கியமாக தமிழர்களுக்கு சார்பா எழுதியிருக்கிறார். இதுகள் எழுத்தளர்கள் சொல்லும்போது அங்கேத்தையான் பிரச்சினையைப் பற்றி ‘இங்கு’ கவனிக்கிறார்கள்”

(தொனி இன்னும் சீரியஸாய் மாறி) “ஓமடி என? இங்க எங்கட பிரச்சினையைப் பற்றி கவனிப்பாங்கள்” என? மீம்... அவர் எந்த இடம்?”

“கொழுப்பு. தமிழ் தெரியாது ஆனா தமிழ் படிக்க இங்க முயற்சி பண்ணினவர்”

அருகில் வந்தவர் பிறகு மலைப்புடன் வந்தார். நாங்கள் மனிதர்கள்தானே? ‘எங்கட பிரச்சினை’யை பேசினால் மட்டும் அவனது பால்உறவுத் தேர்வு பற்றிய ஆட்சேபனைகளை நிறுத்திவிடுவோம் என்ன! அவரது மௌனம்- அதை கொஞ்சநேரத்து வெற்றியாக உணர்ந்தேன். இறுக்கமாக அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தபோது ‘சமூக அங்கோர்த்தால்’ மட்டும் பாதுகாக்கப்பட்ட அந்த எழுத்தாளரின் மென்மையான முகம் கண்ணுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. ஆனால் சமூகத்தில் அது எம்மாத்திரம்?

என்னுடைய பயண முகவர் போல கள்ளன்கள் சமூகக் காவலன்கள் போல கேலிச்சிரிப்பும் நக்கலும் பண்பாட்டு கூவல்களும்தானே பத்திரிகைகளில்கூட வியாபித்திருக்கிறது? பத்திரிகைகள் ‘உலகத்தில் என்னென்ன நடக்குத்தப்பா!!!’ போன்ற, கொச்சையாய், பொது இடத்தில் பேசுகிற விடயங்களையே, ஆசிரியர் தலையங்களைய் போட்டால், பொதுப்புத்தியிடம் என்ன எதிர்பார்ப்பது? எமது பத்திரிகைகள் என்றில்லை, ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள்கூட மத நிறுவனங்களின் ‘ஒரே

பால் திருமணம் சரியென்பவர்கள் ‘இனி பலபேர்/தார் திருமணத்தையும் (Polygamy) ஏற்கக்சொல்வார்கள்’ என எழுதுகின்றன. ஓரினச்சேர்க்கையைந்தாரும், சுயநலமான, ‘உங்கு நான் எனக்கு நீ’ மற்றும் பொறாமையுணர்ச்சிகள் சாதாரண உறவிலுள்ளதான் சகலவும் உடைய ஜோடிகள் தான் என்பதை கவனங்கொள்ளாத இவையை என்னதான் செய்ய முடியும்?

எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாய் ஒரு புரிதலோடு ஆரம்பிக்க வேண்டும்:

-அவர்களை/யாரையும் நாம் புரிந்துகொள்வது நிச்சயம் அவர்களுக்கு ‘நாம்’ செய்யிற் ‘பெருந்தன்மையான்’ விடயமல்ல. அது ‘எம்மை’ மனிதர்களாய் ‘ஆக்குகிற்’ செயல்.

-குற்றஉணர்ச்சிகள் அடையவேண்டியவர்கள் அவர்கள் அல்ல, அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை, கீழ்த்தரமான பாலியல் கதைகளை பேசும் சுகம்போல பேசிக்கொள்வதை இட்டுத்தான், ஒவ்வொரு பத்திரிகைகளும் ஒவ்வொரு தனிமனித்துக்களும் குற்றஉணர்ச்சி அடையவேண்டும்.

மறுபற்றித்தில், இலக்கியங்களில், அவர்களது உளர்தியான, உணர்வீர்தியான ஓராயிரம் பகிரவுகளை தம் பதிவுகளுடாக ஓரினச்சேர்க்கையாளர்கள்தான் முன்வைக்கவேண்டும். அவைதான் உளவியல்ர்தியான தடைகளிலிருந்து மனிதரை விடுதலை செய்யும். செய்ய வேண்டும்.

ஒரு பொடிச்சி (உரையாடல் தொடரும்)

கதை

ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னூடு...

நிருபா

இருக்கா என்னட்டச் சொல்லி ப்போட்டுப் போயிருக்கலாம்தானே. எத்தின நாள் கேட்டனான். தோட்டக்காட்டுக்கு நீ போவியோ எண்டு. இல்லையெண்டுபோட்டு இப்ப போட்டான்தானே. இனி எப்ப வருவானோ தெரியாது. கொண்டு போன மாங்காயெல்லாம் சாப்பிட்டு முடிச்சிருப்பானே? பழுத்த மாங்காயனோ காய் மாங்காயனோ தெரியாது. திரும்பி வருவான்தானே. கேக்கவேண்டும். அம்மா சொல்லுறா இனிமேல் அவன் இந்தப் பக்கம் வரவே மாட்டானாம். நான் நினைக்கிறேன் அவன் திரும்பி வருவானெண்டு. எனக்கு ஒரே ஒருக்காச் சொல்லிப்போட்டுப் போயிருக்கலாம்தானே? ஏன் சொல்லாமல் போனவன்?

அவன் ஒழுங்கைகளில் நடந்தான். பல மாதங்களாகியும் தண்ணீரின் தரிசனமின்றி கடுமெவப்பத்தில் வெட்டத்துச் சிதறிய நிலம்போலான அவன் பாதங்கள் கொண்டு மிதிக்கையில் குதாகலித்து எழுந்த புழுதிகள் முகத்தில் முட்டிமோதிடும் பரவசங்கண்டு மகிழ்ந்தாள். தனது பாதங்களைத் தொப்புத் தொப்பென்று பூமியின் தலைகளில் தப்பியபடி 'ஒடினாள்'.

கறையான் அரித்த கிடுகுவேலிகளோடும் உரத்துப்பேசினாள். உண்மை என்ன தெரியுமா? அவைகளும் முச்சவிடாமல் விளாசித் தள்ளின. அவைகளுடன் பட்டிமன்றம் வைத்து தோல்விகாணும்போது சில வேலிகளுக்குப் பொட்டுவைத்தாள். ஆவென்று வாய் பின்து நின்றன கண்டு புகுந்து விளையாடினாள். விடுப்புப் பார்ப்பதுகூட விந்தையானதுதான். ஆனால் எல்லா நேரங்களிலுமல்ல.

வாய்க்காலை வழிமறித்து வம்புசெய்தாள். கட்டுக்கடங்கா தண்ணீரின் சலசலப்பு அதிகமாகி வெளியே பாய்ந்தபோது கோபங் கொண்டாள். பின் அவைகள் சீராகச் சென்றடைய வழி செய்தாள்.

அந்தப் பின் வளவுக்குப் போகும்போதுதான் பாறாங்கல்லை சின்ன ஒரு பூவில் அமரவைப்பதுபோல் பாரமாகின்றது மனம். அழகை வருகின்றது. அந்தப் பாட்டுக்களை மீண்டும் படித்துத்தான் பார்க்கிறான். இனிமையாக இல்லை. புதியவற்றை மனப்பாடம் செய்ய மனம் வியிக்கவில்லை. பிலாவிலைகளுக்குள் அவன் இருக்கிறான். மாமரத்தில் தொங்கி விளையாடுகின்றான். புழுதிகளுக்குள் ஒடி மறைகின்றான். கிணற்றெழியில் குளிக்கிறான். திரும்பி வருவான். ஒருநாள் அவன் வருவானென்று அவன் திடமாக நம்புகிறான்.

“ஜயா விடுங்கையா! ஜயா விடுங்கய்யா!
ஜயா விடுங்கையா! ஜயா விடுங்கய்யா!”

“வேசமேனே உன்னை இன்டைக்கு என்னெய்யிறன் பார்.”

“தெரியாமச் செய்துபோட்டனய்யா. விட்டிடுங்கய்யா.”

“நாகக்கோல் உன்னை நான் இன்டைக்குத் தோலுரிக்காமல் விடமாட்டன்.”

“இனிமேல் போகமாட்டனய்யா. ஜயா! ஜயா! விட்டிடுங்கய்யா.
ஜயா! ஜயா! உங்கட காலப்பிடுசுக்க கேக்கிறனய்யா.”

கணபதிக்குத்தான் அடிவிழுது. நான் ஒடிப்போய்ப் பொட்டுக்குள்ளால் பாக்கிறன். அவன் முத்தத்தில் நிக்கிற மாமரத்தோட கட்டிவைச்சிருக்கு. உடம்பெல்லாம் வேர்த்திருக்கு. நெடுகலும் போடுவான் அந்த அரைக் கறுப்புக் காச்சட்ட. அதுதான் போட்டிருக்கிறான்.

அவனைக் கட்டிப்போட்டா குஞ்சியய்யாவுக்கு சரியான ஆத்திரம் வந்திட்டிதென்டுதான் கணக்கு. இனி அவன்ற முதுகெல்லாம் முறிச்சுப் போடுவார். குஞ்சியய்யா நீட்டா ஏதோ கையில் வைச்சிருக்கிறார். தடியே? அவற்ற தடி வேற்மாதிரியெல்லோ. இரும்புமாதிரிக் கிடக்கு. ஒரு நாளைக்கு

இரும்புகாச்சி வைப்பன் எண்டு அவனுக்கு அடிக்கேக்க சொல்லுறவர். அதுதான் வைச்சிருக்கிறாரோ? பாவம் அவன். இன்டைக்கு ஏதோ நடக்கப் போகிது. நான் பாக்கேல்ல. எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு.

“அவள் வேசவிட்டுக்குப் போன்னியோ?”

“தெரியாமல் போட்டனய்யா. இனிமேல் போமாட்டனய்யா. இந்த முறை மன்னிச்சிடுங்கய்யா.”

“உனக்கு எத்தினதரமடா சொல்லியிருப்பன். நான் சொல்லுற சொல்லு உன்ற காதில ஏறினாத்தானே.”

“இன்டைக்குமட்டும் விட்டிடுங்கையா”

“உன்ற என்னத்துக்கு ஆட்டம் போடத் துடங்கீற்றாய். முளையிலையே உன்ன கிள்ளி எறியிற்றன் பார்.”

கையில் வைச்சிருந்த கம்பித்தடிய கீழ் ஏறிஞ்சபோட்டு சடபுடெண்டு கண்டத்தில் அவனுக்கு அடி நடக்கிது. நான் ஒடிப்போய் அடிக்கவேண்டாமெண்டு சொல்லட்டோ? பாவம்

கணபதிக்குத்தான் அடிவிழுது. நான் ஒடிப்போய்ப் பொட்டுக்குள்ளால் பாக்கிறன். அவன் முத்தத்தில் நிக்கிற மாமரத்தோட கட்டி வைச்சிருக்கு. உடம்பெல்லாம் வேர்த்திருக்கு. நெடுகலும் போடுவான் அந்த அரைக் கறுப்புக் காச்சட்ட. அதுதான் போட்டிருக்கிறான்.

அவன். சீ வேண்டாம். பாத்துக்கொண்டு நின்டாலே தூசணத்தால் பேசுவார்.

இப்ப குஞ்சியம்மா வாறா. இப்பதான் எனக்கு நெஞ்சக்க தண்ணிவந்தமாதிரிக் கிடக்கு.

“விடுங்கப்பா. அவனை ஏன் இப்பிடிப் போட்டு அடிக்கிறியன்?”

“ஓமெடி. உன்ன வைச்கச் சித்திரவதை செய்யிறனான்தானே. அதுதான் அவனுக்கும் செய்யிறன்.”

“ஏன் தேவையில்லாத கதையள் கதைக்கிறியன்? இப்ப நான் என்ன கேட்டனான். அவனுக்கு ஏன் அடிக்கிறியன் என்டுதானே? உங்கட பிள்ளையெண்டா இப்பிடிப்போட்டு அடிப்பியளோ?”

குஞ்சியம்மா ஏன் இப்பிடி அவரோட வாய் காட்டிறா? அவனை அவிட்டுவிடச்சொல்லிச் சொல்லுறந்ததுக்கு. கெஞ்சிக் கேக்கலாம்தானே. குஞ்சியம்மாவுக்கும் இளி அடிவழிப் போகிது. நான் ஒடிப்போய் கால்ல விழுந்து கேக்கட்டோ அவனக் கழட்டிவிடுங்கோவென்டு.

“நீ வேசதான் எல்லாத்துக்கும் காரணம். அவனக் கெடுத்ததும் நீதான்.”

குஞ்சியம்யா இப்ப முன்னுக்குப்போய் சாய்மனைக் கதிரையில இருந்கிறார்.

“உனக்கு ஏன் உந்த வேலையளெல்லாம். அந்தாளின்குணம் உனக்கு நல்லாத் தெரியுமெல்லே.”

குஞ்சியம்மா இப்ப கட்ட அவிழ்த்துவிடுறா.

அம்மா நான் விளையாடப் போறேன் கையில் அன்புடன் பட்சணம் தந்தனுப்பெண்ணை. சும்மா நான் உட்காரமாட்டேன் நல்ல தோழர் அழை...க்கின்ற... நாழிகை...

நெடுகலும் பாடமாக்கிறனான். பிறகு மறந்துபோகும். கணபதியெண்டா மறக்கவேமாட்டான். அன்டைக்குச் சொல்லிக் குடுத்தனான். அப்பிடியே மறக்காமல் திருப்பிப் படிக்கிறான். கணபதியெண்டா எனக்கு நல்ல விருப்பம்.

அம்மா இல்லாத நேரமாப் பாத்து குஞ்சியம்மாக்களின்ற பின்வளவுக்குப் போறனான். அங்கதான் கணபதி நிக்கிறவன். அவனுக்கு ஒரு சின்ன வீடு இருக்கு. அதுக்குள்ள இருந்துதான் சாப்பிடுறவன். படுக்கிறதும் அங்கதான். மழைபெஞ்சிதெண்டா அதுக்குள்ள ஒடிப்போய் நிக்கிறனாங்கள். ஆனா பொட்டுக்குள்ளால் ஒழுகத் துடங்கீற்றிது. பொறுக்கின பிலாவிலையெல்லாமே நனைஞ்சபோக்கு. ஒரு கடகத் தூஷவந்து உள்ளுக்க நான் வைச்சனான். அதுக்குள்ள கணபதி முன்டு கடகங்களக் கொண்டுவந்து வச்சிட்டான். ஒரு கடகம் முதலிலையே கொஞ்சம் நனைஞ்சபோக்கிது. வெள்ளாம் நிறைய அதுக்குள்ள வந்திட்டிது. அன்டைக்கு முழுக்க ஒரே மழைதான். கணபதி அதுதான் வெளிக் குந்தில் படுத்தவனாம். பின்வீட்டுக் குந்து. அது கிட்டியிலதான் குஞ்சியம்மாக்கள் கட்டினவை.

பாரெண்டு மழைவந்ததால் நாங்கள் அப்பிடியே அந்தச் சின்ன வீட்டுக்குள்ளாயே நின்றிட்டம். கிண்தத்தடியில் உடுப்புக்காயப்போட்டிருந்ததெல்லோ. மறந்தே போனம். குஞ்சியம்மா கோயிலாலவந்து பாத்தா. உடுப்பெல்லாம் நனைஞ்சபோய்க்கிடக்கு. கணபதியின்ற இடதுபக்கக் காதப் பிடிச்சு முறிக்கினா.

“நீதான் அவனோட விளையாடிக்கொண்டு நின்டனி.” எனக்கு தலையில் ஒரு குட்டு விழுந்திது.

“கண்தெரியேல்ல கண்தெரியேல்லயன்னோய்.” “கண்தெரியேல்ல கண்தெரியேல்லயன்னோய்.”

கண்தெரியேல்ல அன்னை வந்திட்டிது. ஜீவியும் வளர்மதியும் ஒடிவந்து சொன்னவை. நாங்கள் இப்ப அவரைப் பாக்கப்

போப்போறம். கணபதிக்கு வரேலாதாம். பாவம் அவன் இன்னும் ஆட்டுக்குப் புல்லுப் புடுங்கவேணும். கொட்டிலைடி கூட்டவேணும். தண்ணியளிப் பூக்கண்டுகளுக்கு விடவேணும். தேங்காய் உரிக்கவேணும். அதுக்குப்பிற்கு தேங்காய் திருவவேணும். சருகு பொறுக்கவேணும். பிறகு ஏதோ சொன்னவன் மறந்துபோனன். ஆகுஞ்சியம்மாவோட கோயிலுக்குப் போகவேணும். அவா எல்லாச் சாமானுகளும் தூக்கமாட்டாதானே.

நாங்கள் எல்லாருமா கண்தெரியாதன்னையைப் பாக்கப் போறம். அவர் ஒரு பேணி வைச்சிருக்கிறார். அதுக்குள் கொஞ்சச் சில்லறைக்காக்கள். குலுக்கிக் குலுக்கிக்கொண்டுதான் நிப்பார். நெடுகலும் தலைய ஆட்டுவார். ஆட்டாமல் விட்டா தூக்கி ஏறின்சிடுமாம். கண்தெரியாதுதானே. அப்ப ஒரு தழியால் தட்டித் தட்டி வருவார். நாவல் மரத்தெடியில் இருக்கேக்க மெல்லமாப்போய் காசுப்பேணிய எடுக்கப்போவம். தழியால் எங்களுக்கு அடிக்கவருவார். என்னென்டு? அவருக்குக் கண்தெரியாதெல்லோ. என்னென்டு கண்டுபிடிக்கிறவர்?

நாங்கள் பெட்டையள் எல்லாருமா நிக்கேக்க கேட்டம்.

“உனக்கு கண்தெரியிதுதானே அண்ணை. பொய்தானேயண்ண சொல்லுறாய்.”

“இல்லையெடி உங்கட பூனாக்கள்தான் தெரியிது” என்டு தூசணத்தால் ஏசுறார்.

நாங்கள் அதுக்குப் பிறகு இப்பிடிக் கேக்கிறதேயில்ல. நாங்கள் வேண்டாம் வேண்டாமெண்ட ஜீவிதான் கேக்கச் சொன்னவள். குஞ்சியம்மா வந்து “அந்தாளப் பேசாம விடுங்கோடி” என்டு சொன்னா. சாப்பிடேக்கையும் தலையை ஆட்டி ஆட்டித்தான் சாப்பிடுவார். விட்டாத் தூக்கி அடிச்சிடுமெல்லே. கண்தெரியாதன்னை ஒரு நாளும் நின்டு சாப்பிட்டதில்ல. மாணிக்கம் விசரியெண்டா எந்த நாளும் நின்டுதான் சாப்பிடும். ஒருநாள்க்காடி அது இருந்து சாப்பிட்டதை நான் காணேனல்ல.

“ஜயா விடுங்கையா. ஜயா விடுங்கையா. அம்மா. அம்மா. ஜயாவை அடிக்கவேண்டாமெண்டு சொல்லுங்கம்மா. ஜயா நான் இனி ஒருநாளும் அப்பிடிச் செய்யமாட்டன்யை.”

அந்த மாமரத்தில் நிறைய மாங்காயள் காச்சிருந்திது. பிஞ்சா இருக்கேக்கையே பாத்துவைச்சனான். ஏறிப் பிடுங்கத்தான் போனானன். ஏறேலாமல் கிடந்திது. கணபதி சொன்னான் தான் பிடுங்கித் தாறனென்டு. நல்ல ரேஸ்ற். சாரம் முழுக்கப் புடுங்கீற்றான். கொண்டுபோய் கொஞ்சத்த வைக்கலுக்குள்ள ஒழிச்சு வைச்சிருக்கிறம்.

குஞ்சியம்மா கண்டாப் பேசுவா. அண்டைக்கு நான் போய் ஒரு மாம்பழம் கேட்டனான். ஒண்டு தந்தவா. அழுகல். கடிச்சுப் பாத்துப்போட்டு உடனையே ஏறின்கபோட்டன். அடுத்தநாள்ப் பாக்கிறன். கடகம் நிறையக் கொண்டுபோகின்ம் சந்தைக்கு. கணபதிக்கும் ஒரு மாம்பழம் கிடைச்சிது. அவன் அழுகல் எண்டாலும் திண்டிடுவான்.

“எங்கையெடா மாங்காயள்?”

“திண்டிட்டன்யை”

“உனக்கு நாங்கள் பட்டினியே போட்டாங்கள். செய்யிற

வேலையில் உவ்வளவு மாங்காய் வேற கேக்கிதோ? எங்கையெடா மிச்ச மாங்காயள்?”

“எல்லாத்தையும் திண்டிட்டன்யை”

“ஆருக்கெடா டிப்புவிடுறாய். எங்கையெடா கொண்டுபோய் வித்தனி?”

“ஜயா! ஜயா அடிக்காதேந்கய்யா. உண்மையாத் திண்டிட்டன்யை.”

“வேச மேனே திரும்பத் திரும்ப பொய்யா

சொல்லுறா? அயல்ட்ட வேசயெளல்லாம் இவனை மயக்கி வைச்சிருக்கிறாளவையள். எந்த வேசைக்கெடா குடுத்தனீ?”

கணபதி அப்பாவிலும் பாக்க சரியான கட்டை. அவன் அப்பாவை ரண்டுதரம் கண்டனான். கொக்கத்தடி மாதிரி உயரம். சரியான கறுப்பு. அம்மா உடுப்பா ஒரு சீலை. அது மாதிரிக் கறுப்பு. நீட்டுக் கழுத்து. கண்ணப் பாத்தா நெடுகலும் சிகப்பா இருக்கும். இவனுக்கு அம்மா இல்லையாம். பாவம். இருந்திருந்திட்டுத்தான் வருவார். வந்தாரெண்டா கணபதிக்கு ஜஞ்ச ரூபாய் குடுத்திட்டுப்போவார். கைவியலத்துக்கு எனக்கு அப்பா பத்து ரூபாய் தந்தவர். கணபதிக்கு ரண்டு ரூபாதான் கிடைக்கிறது. எனக்குத்தானே கூட. ஒரு சேட்டும் அவனுக்கு வாங்கிக் குடுத்தவர்.

கோணக் கோண மலையேறி
கோப்பிப் பழம் பறிக்கையிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு
உதைச்சானையை சின்னத்துரை

பாட்டுக்குப் பணியல்லையம்

திரும்ப மறந்துபோச்சு. கணபதியைக் கேட்டாச் சொல்லுவான். சொல்லிக் குடுத்தனான். அவனுக்கு இந்தப் பாட்டு நல்ல விருப்பம். அவன்ற அப்பா தோட்டக் காட்டில் இருந்ததான் வாறவர். நான் நினைச்சன் தோட்டக் காடெண்டா ஒரே காடாய்தான் இருக்குமென்டு. அங்க கோப்பிமரமெல்லாம் இருக்காம். தேயிலையள் நிறைய இருக்காம். பிறகுதான் தெரியும்.

“நீங்களும் தெயிலை மலையிலையோ இருந்தனிங்கள்?” என்டு கேட்டனான். தனக்கு அதுகள் எல்லாம் தெரியாதாம். அம்மாவையும் தெரியாதாம். கொழும்பிலதான் இருந்ததாம். அங்கையும் குஞ்சியம்மா வீட்டை செய்யிறாதிரி வேலையான் செய்தவனாம். கொழும்போ தோட்டக்காடோ தூரம் என்டு கேட்டனான். தெரியாதாம். பஸ்ஸிலதான் போகவேணுமாம். அம்மம்மாதான் கண்டிட்டாபோல கிடக்கு. அம்மாவுக்குப் போய் கோள்முட்டற்றா. ““மாங்காய் ஆயப்போனாயெண்டா காலடிச்க முறிச்சுப்போடுவன்” எண்டா.

“இப்பிடியே விட்டனெண்டா நீ பெரிய வங்கோலையறுத்த கள்ளனா வந்திடுவா”

“ஜயா! ஜயா! இந்தமுறைமட்டும் விட்டிடுங்கையா. இனிமேல் கடைசிமட்டும் செய்யமாட்டன்ய்யா.”

“ஆருக்கெடா குடுத்தனி?”

ஜயோ! கணபதிய கயித்தால கட்டிப் போட்டிருக்கு. அவனுக்கு அடிவிழப்போகிது. நான் குத்தாசியாலதான் பொறுக்கிறனான். கணபதி கையால. அரைக் கடகம் பிலாவிலையள் பொறுக்கீட்டன். ஒரு கடகம் பொறுக்கி முடிஞ்சா அவனுக்கும் பொறுக்கிக்குடுக்கலாம். கடகடவெண்டு குத்திக் குத்தியெடுக்கிறன். இந்த நேரமாப்பாத்து மாணிக்கம் விசரி வருகிது. ஒரு மஞ்சள்த் துண்ட குறுக்கால கட்டியிருக்கும். அவ்வளவுதான் அவானர் உட்டுப். அவா கணபதியினர் அப்பாமாதிரி கறுப்பு நிறம். தோல் காஞ்சபோய் இருக்கும் அம்மம்மான்ற மாதிரி. இமுத்தா வரும். கட்டையாத் தலைமயிர். பற்றை. சோறு குடுத்தா திண்டிட்டு இலைய அதில் எறிஞ்சிட்டுப் போடும். அம்மா இல்லையெண்டு கணபதி சொல்ல நான்தான் பாவமென்டு சொல்லி சோறு குடுக்கச் சொன்னான். அவன் அடுப்புக்கட்டில ஏறி சோறு கறி எல்லாம் எடுத்துக் குடுத்தவன். பாவம். பசிபோல. அவுக் அவுக்கெண்டு சாப்பிடிது. பிறகு இலைய அதிலையே எறிஞ்சிட்டுப் போட்டிது.

“எனக்குப் பசிச்சிதையா. அதுதான் எடுத்துச் சாப்பிட்டனான்.”

“இன்டைக்கு இரவு உனக்குச் சாப்பாடில்ல.”

கணபதி கண்ணைத் துடைச்சுக் கொண்டு கிணத்தடிக்கு வாறான். கால்மேல் எல்லாம் களுவவேணுமெல்லே. நான் கிணத்தடிக்குத்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறன். இந்த நேரமாப் பாத்து அம்மா கூப்பிடுறா. நான்தான் மாணிக்கத்துக்குச் சாப்பாடு குடுக்கச்சொன்னான். பாவமாக் கிடந்திது. சாப்பாடு குடுக்காமல் விட்டிருந்தா அடிவிழாமல்விட்டிருக்குமேன்?. ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே கூடிப் பனங்கட்டி கூழும் குடிக்கலாம்.

கொழுக்கட்டை... தின்னலாம்

இந்தப் பாட்டுத்தான் சரியான கஸ்ரம். பக்கத்துவீட்டு அண்ணாக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் குடுக்கேக்கையும் எல்லாம் கேட்டுப் பாடமாக்கிடுவன். கதையளும் தெரியும். காணாமல் போன சிறுவன் கதை தெரியும். கணபதிக்குச் சொன்னான். புத்தகம் கொண்டுவந்து காட்டச் சொல்லிக் கேட்டவன். கணபதிக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. சொல்லிக் குடுத்தனான். அவனுக்கு இந்தக் கதைதான் நல்லாப் பிடிக்கும். அண்டைக்கு வாய்க்காலெடியால் வாறன். புத்தகம் தண்ணீக்குள்ள விழுந்துபோச்சு.

“ஜயா! என்னை ஒண்டும் செய்திடாதேங்கம்யா.”

“வேசமேனே! உனக்கு சூடு வைக்காட்டிக்கு நீ திருந்தமாட்டாய்”

“ஜயா!ஜயா! வேண்டாமைய்யா. நான் எடுக்கேல்லையய்யா.”

நான் சுவரோட நின்டு மறைஞ்ச கொண்டுபாக்கிறன். அவனைக் கட்டியிருக்கு. அண்டைக்குக் கட்டியிருந்த மாதிரித்தான். குஞ்சியம்மா எங்க?

“ஜயா! ஜயா! நான் எடுக்கேல்லையய்யா.”

“ஆட்டில கையை வைச்ச மாட்டில கையை வைச்ச. இப்ப நீ என்ற காசிலையும் கைவைச்சிட்டா. சூடுவைக்காமல் விடமாட்டன்.”

குஞ்சியம்யா குசினிக்குள்ளியிருந்து இப்ப வாறார். கையில ஒரு கம்பியிருக்கு. ஜயோ! எனக்குப் பயமாயிருக்கு. இந்த நேரமாப்பாத்து குஞ்சியம்மா எங்கபோட்டா?

“ஜயா ஜயா! ஜயா ஜயா! இந்தமுறைமட்டு விட்டிடுங்கம்யா. நான் எடுக்கேல்லையய்யா.”

கிட்டப்போறார். நான் ஓடிப்போய் குஞ்சியம்யான்ற காலப் பிடிக்கிறன். “அங்கால போடி.” என்டு காலால உதைஞ்ச விடுறார்.

“அம்மா! அம்மா!”

கணபதி அழு அழெண்டு அழுகிறான். இருப்புத் தடியை எறிஞ்சிபோட்டு சாய்மனைக் கதிரையில போய் இருக்கிறார். பாவம் அவன். சரியா நொந்திருக்கும். அழு அழெண்டு அழுகிறான். அண்டைக்கு முன்றுக் குத்தினதுக்கே எவ்வளவு நொந்திது. நெருப்பெண்டா இன்னும் எவ்வளவு கூட நோகும்?

வளவுக்க இருந்தான். கிட்டப்போய் நின்டன். கணபதியினர் அப்பான்ற கலர்மாதிரி சில இடங்களில் கறுப்புக் கறுப்பாக் கிடக்கு. பாவம். அந்த இடத்தில் தோல் உரிஞ்ச வரிகிது. இன்னும் கிட்டக் கொண்டுவந்து காட்டினான். பிடிச்சு உரிச்சுவிட்டன். ஒரு இடத்தில ஊண்டி உரிச்சுப்போட்டன். குத்தத் துடங்கீற்றான். சிவப்பாக் கிடந்திது. தண்ணீயால் தடவி விட்டனான். அவன் அப்பா வந்தாப் பிறகு சொல்லச் சொன்னான். பாவம்.

கணபதியெண்டா எனக்கு நல்ல விருப்பம்.

‘கண்ணீர் வேண்டாம் சகோதரி’

தாண்யா

No more tears Sister
 Anatomy Of Hope And Betrayal
 D. Helene Klowdawsky
 80min

உலகளாவிய விவரணப்பட விழா ஒவ்வொருவருடமும் கண்டா வில் நடைபெறும். இவ்வருடம் இவ் விழா ஏப்ரல் 22 முதல் மே 01 வரை நடைபெற்றது. கொற் டொக் (Hot Docs) என்கிற இவ்விழாவில் இம்முறை ஏப்ரல் 26, 28 திகதிகளில் ராஜினியின் ‘கண்ணீர் வேண்டாம் சகோதரி’ என்கிற விவரணப்படம் திரையிடப்பட்டது. யுத்தமும் பெண்களும் என்கிற தலைப்பில் தேடிய போது ராஜினி பற்றி கேள்வியுற்றதாக இதன் இயக்குனர் D. Helene Klowdawsky அவர்கள் திரையிடலின் இறுதியில் குறிப்பிட்டார்கள்.

மெல்லிய இருள் பிரிகிற நேரம் ஒரு இளம் பெண் சேலை உடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார், ‘சகோதரி கண்ணீர் வேண்டாம்’ விவரணப்படம் ஆரம்பிக்கிறது. ராஜினியின் சகோதரிகள் நிர்மலா கமதி வாசகி பெற்றோர் திரு திருமதி ராஜசிங்கம் மற்றும் ராஜினியின் கணவர் தயபால (திரண்கம?) போன்றோர்களே மாறி மாறி ராஜினியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள், இவை ராஜினியை குடும்பத்துக்குள்ளே அடக்கி விட்டது. ராஜினி இந்த குடும்பப் பின்னணியில் மட்டும் அறியப்பட்டவர் இல்லை. அவரை ஒரு மருத்துவப்பீடு ஆசிரியார் இன்றும் ஆகர்சிக்கும் ஆண் பெண் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் செயற்பட்ட பூரணி அமைப்பு இவைபற்றிய தெளிவான விளக்கங்கள் இடம்பெறவில்லை. மேலைத்தேய வாசகர்களுக்கு நிறைய குழப்பங்களைக் கொடுக்கக்கூடாது என்றோ என்னவோ நிர்மலா ராஜசிங்கம் என்று குறிப்பிட்டிருந்த போதும் சிறையடைப்பு அனுபவங்களைக் கூறுகிறையில் என்னுடைய கணவர் என்று நித்தியானந்தனைச் சொல்லுகிறார், அவை பார்வையா ஸர்களுக்கு சிறிது குழப்பத்தைக் கொடுத்தது. இதை எடுத்த D. Helene Klowdawsky மேற்கத்தேயப் பெண் என்பதால் அவருக்கு பல விடயங்கள் தெரிந்திருக்கவில்லை ஆதலால் அவர் நிர்மலாவையே சார்ந்து இருக்கவேண்டி இருந்திருக்கிறது என்பதை விவரணப் படத்தில் உணர முடிந்தது. பலரும் அறிந்திருந்த ராஜினியின் திமிரும் எல்லாவற்றையும் எதிர்க்கிற மனோபாவும் காட்டப்படவில்லை பதிலாய் அவர் பல்கலைக் கழகம் போவதற்கு முன் கண்ணுக்கு மஸ்காரா இடுவதாய் காட்டப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருவர் மஸ்காரா

போடுவாரா அல்லது ராஜினி போன்ற அரசியல் விமர்சகர் போடுவாரா போன்ற விவாதங்கள் என்னிடம் இல்லை ஆனால் இவை தான் படப்பிடிப்பாளர்கள் வெளிநாட்டவர் என்கிற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணியது. இதில் ராஜினியாக நடித்த அவரது மகள் சரிகா நன்றாக நடித்த போதும் பல இடங்களில் அவர் ஒரு வெளிநாட்டுப் பிள்ளை போன்ற உணர்வையே தருகிறார்.

தயபால அவர்கள் ‘என் மக்களின் விடுதலை’ என்றே ராஜினி அடிக்கடி சொல்வதாகவும், அவருடைய அரசியல் மற்றும் பெண்ணிய சிந்தனைகள் அவரை தன்னிடமிருந்து விலக்கியதாகவும் கூடவே தன் கொள்கையுடன் ஒத்துப் போகாத பெண்ணை தன்னால் தொடக்கட முடியாது என்றும் சொன்னார். ராஜினி போன்று அல்லாத, மிக வறிய குடுப்பத்தில் பிறந்து, ஜேவியில் இணைந்து, திருமணக் காலத்தில் பெரும்பகுதி தலைமறை வாழ்வில் சென்றது. காதலிக்கும் போதே சேகுவேராபோல தானும் குடும்பத்தோட இருக்க முடியாது என்று ராஜினிக்குச் சொன்னதாகச் சொன்னார். அவர்களுடைய காதல் குடும்ப உறவுகள் மற்றும் மரணம் என்று ஒரு வட்டத்தை சமன்படுத்தியது போன்ற உணர்வையே இந்தக் விவரணப்படம் தந்தது. ராஜினி தீவிரமான புலி ஆதரவாளராய் லண்டன் சென்று பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டவர் அங்கு அவர் சந்தித்த கேள்வியுற்ற விடயங்கள் அவரைப் புலியில் அதிருப்தி உறச் செய்கிறது. ராஜினியை திரும்பிப் போக வேண்டாம் என்று பலரும் சொன்ன போதும் மருத்துவப்பீடு மாணவர்களின் மூன்றாம் ஆண்டு சோதனைகள் ஒருவருடம் தடைப்படக் கூடாது என்பதால், ராஜினி தான் போயே ஆக வேண்டும் என்று போனதாகவும் இந்தச் சூழலில் ‘குழந்தைகளை விட்டு விட்டுப் போகச் சொல்லி’ நிர்மலா கேட்ட போது ‘அங்கு எத்தனையாயி ரம் குழந்தைகள் அந்த யுத்தத்திலும் செல் அடியிலும் தான் வாழ்கிறார்கள் என் பிள்ளைகளும் அதுக்குள் தான் வாழ வேண்டும்’ என்றாராம்.

இந்தியன் ஆழியின் அட்டுழியங்களையும் அவர்களுடைய அத்து மீறல்களையும் ராஜினி ‘முறிந்த பணையில்’ கவனப்படுத்தியுள்ளார். அதே போல் ‘பூரணி’அமைப்பை

நிறுவி அதால் பாதிக்கப்பட்ட பல பெண்களுக்கு உதவிகள் வழங்கினார். அவர்கள் என்ன ஆனார்கள் மற்றும் பூரணியின் நோக்கம் பற்றி பேசப்படவில்லை. அதில் கைத்தொழி லக்கள் மூலம் பெண்கள் சுயமாக வாழ்வதற்கான செயற் பாடுகள் நடத்தப்பட்டிருந்தது.

விவரணப் படத்தில் ஆரம்ப முதல் நிர்மலா சகோதரிகளின் ஆளுமையை வெளிப்படுத்துவதற்கான முனைப்பே தெரிந்தது. சுமதியின் நாடகத்தின் ஒரு பகுதி, வாசகியின் பாட்டு, நிர்மலா தான் படித்த Jane Austain கதைகள் முதல் அவருடைய அமெரிக்கப் படிப்புவரை காட்டப்பட்டதன் பின் அவருடைய புகிகளோடான தொடர்புகள் சிறை, சிறை உடைப்பு என்று இது நிர்மலாவைப் பற்றிய குறுந் திரைப்படமோ என்று என்ன வைத்தது. நிர்மலா பார்த்து வந்த சீன புரட்சி அதை அவர்கள் இலங்கையில் நிகழ்த்திக் காட்டியதாய் நிர்மலா சொல்லப் பின்னணியில் பெண்களின் ஊர்வலம், தொப்பி, உடைகள் சீனாப் பெண்களைப் போன்று போன்று. இப்படி தன்முனைப்பும், காட்சி படுத்தல்களும் தினிக்கப்பட்டிருந்தன.

சகோதரிகள் நிர்மலா சுமதி, வாசகி கூடுகிறார்கள், பாடுகிறார்கள். எதற்காகப் பாடுகிறார்கள் அந்தப் பியானோவை எதற்காக நிர்மலா வாசிக்கிறார் என்பதும் புரியவில்லை. அவை அவர்களது செழிப்பான பின்னணியைக் காட்டவும் அவர்களுக்கு இவைகள் தெரிந்திருக்கிறது என்று பிரமிக்கவுமே வைக்கிறது. தயபால என்றே படம் முழுவதும் சொல்லப்படுகிறது. ராஜினி திரணகம் என்ற பெயரைப் போட்டு விட்டு தயபால என்றால் பார்ப்பவர்கள் குழப்பத்துக்குள்ளாகவே நேரிட்டது. தயபால திரணகம் என்று போடப்பட்டிருக்கலாம். அவருடைய இளமைப் பிராயம், வறுமை, செருப்புக் கூட இல்லாமல் பாடசாலை போன்று, பல்கலைக்கழகம் சென்றது, அங்கு ராஜினியைச் சந்தித்தது, அவர்களுக்கிடையிலான காதல், இவர் சார்ந்த ஜேவிபி இயக்கம், அவரது கொள்கைகள், தலைமறைவு வாழ்க்கை, அரசாங்கத்தால்

கொல்லப்பட்ட ஜேவிபி மக்கள் என்று அவருடைய பக்கமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இவை போன்று ராஜினியின் கொள்கைகள் படிப்பு செயற்பாடுகள் குறித்து எந்த தகவல்களும் விவரணப் படத்தில் விரிவாய் இடம்பெற வில்லை. ராஜினி - முறிந்தபனை புலிகளால் கொலை, இரண்டு பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தாய், கணவர் சிங்களவர், மூன்று ஆளுமையான சகோதரிகள் இவை போதும் பார்வையாளர்களுக்கு என்று நினைத்து விட்டார்கள் போலும்

15 வருடங்களின் பின் ராஜினி பற்றி ஒரு படம் வந்ததே மிகப் பெரிய விடயம். இதுநாள் வரை பேசப்படாத ஒருவரை கணேஷ ஆங்கில பத்திரிகைகள் வாயிலாக எனினும் அடுத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுகிறது.

நிர்மலாவுடனான கலந்துரையாடலில் கேட்கப்பட்ட கேள்வியொன்றுக்கு நிர்மலா பதில் சொல்லுகையில் அமைதி பேச்சு வார்த்தை நேரத்தில் தான் அதிகமான கொலைகள் இடம் பெறுவது தொடர்பாகக் குறிப்பிட்டது முக்கியமானது.

ராஜினி பற்றிய இந்த விவரணப்படம் சுமார் இரண்டு வருடங்களாக எடுக்கப்பட்டு இப்பொழுது கணேஷ விழாவில் போடப்பட்டது.

முளைக்கு வேலை கொடுப்போம் முளைக்கு வேலை கொடுப்போம்

- 1988 வந்த பதினொரு ஈழுத்துக் கவிஞர்களில் ‘ஒரு’ பெண்ணும் இல்லை. சரி, --- வந்த விளிம்பு...‘கறுப்பு’ இதழில் எத்தனை பெண்கள் எழுதியுள்ளார்?
- கனடாவிலுள்ள ஸ்ட்யான் எழுத்தாளர் யார்? (பெல)வெடி 1: பேசியது எழுதப்படும்.
வெடி 2: எழுதியது விரைவில் புத்தகமாகும்)
- நீங்களிற்கு ஒரே ஒரு பெண்ணிலைவாதி யார்?
மார்க்சியவாதி யார்?
- கனடாவின் 24 மணிநேர வாணொலிகள் எத்தனையாம்?
- சமீபகாலங்களில் ‘மாற்றுக் கருத்துக்கான களம், களம், களம்’ என முச்சுக்கு முந்நாறு தடவை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நபர் யார்?
- சமீபத்தில் இறந்த சிற்றிதழ் ஆசிரியர் யார்?
- சமீபத்தில் கொல்லப்பட்ட பத்திரிகையாளர் யார்?
- இன்ன பெண் இன்னாருடன் என்பதில் அப்-ரு-டேற் அறிவீர்கள், இன்னென்ன ஆண் என்னாருடன்?
- தமிழ்நாட்டில் ரவிக்குமார் நடத்தும் பத்திரிகையின் பெயர் என்ன?
- ராமன் மறைந்திருந்து கொன்றது யாரை? (பெல: கணேஷ தமில் வாணொலி style:) இதால் தான் ஊரில் தண்ணியள்ளுறது!)

11. ஜெயமோகன் எழுதிற இன்னொரு பெயர் என்ன?
12. தற்சமயம் இணையத்திற்கு தாவி, தலைமுறைவாகிவிட்ட, ‘நாய்க்கேன் போர்த்தோங்காய்’ எழுதிய பத்திரிகை யாளர் யார்?
13. உங்கள் உள்ளத்தைக் குடைகிற ‘தெரிந்தே ஆகவேண்டிய’- இலக்கியக் கிக்கிக் யாதோ?
14. புலம்பெயர் தனித்துவத் தனிப்பெரும் கவிஞர் யார்? தேவையாயிருந்தால் சென்னைக்கு ஒரு கோல் போட்டும் கேட்கலாம். (இன்னும் சிறிது காலத்தில் இவரின் சனாமி ஸ்பெசஸை புத்தகக் கடைகளில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.)
15. ’கதை எழுதுவதற்கு செழிப்பான இளம்பெண் தேவை’(Interview வைத்து தெரிவுசெய்யப்படுவார்.) அறிவித்தல் போட்டிருக்கும் சிறுகதை எழுத்தாளர் யார்?
16. அவசரமாக மேலதிகப் புனைபெயர்களைத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர்கள் யாவரோ? (ஆகக் குறைந்தது மூன்று பெயர்கள்.)
-யாவும் அறிவோம்-

உங்கள் பொன்னான விடைகளை எழுதி அனுப்புக்கள்:

attamm@gmail.com

அ! அ!

எழுதுவதோ கொஞ்சப் பெண்கள் அவர்களுக்குள் கட்சிபிரித்துப் பேசலாமா?

அன்மைக்காலங்களில் பெண்களிடம்
அடிக்கடி எழுப்பப்படும் கேள்வி இது

“பெண்ணுறுப்பைக் குறிக்கும் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினால் பெண் தன் உடலை எழுதுதல் ஆகிவிடாது. உடலைப் பற்றி பேசுவது எழுதுவது என்பது அரசியல். இந்த அரசியலுக்குள் வரும் அளவிற்கு கவிதையில் என்னைத் தவிர யாரும் தயாராக வில்லை. ஆண் மதிப்பீடுகளைக் குலைக்கவும் சிதைக்கவும் மாற்று மதிப்பீடுகளை உருவாக்குவதும்தான் பெண் அரசியல். சல்மா, குட்டி ரேவதி, சுகிர்தராணி போன்றோரிடம் பெண்ணுடலை ஆணுடலுக்கு வழங்குவதற்கான அவஸ்தையே கவிதையாயிருக்கிறது.. மேலும் இக்கவிதைகள் ஆணிய கருத்தாக்கமான பெண்ணுடல் அருவருப்பானது என்பதையே வலியுறுத்துகின்றன. பெண் தன் உடலை எழுதுதல் கொண்டாடுதல் என்பது தான் பெண்ணியம். இங்கு ஆண்மை என்பதும் ஆண்மைய கருத்தியலும் படைப்பில் நிர்மல மாக்கப்படும். உதாரணத்திற்கு சல்மாவின் கவிதைகளில் குளியலறையில் பெண் தன் நிர்வாணத்தைக் கண்டு அருவருப்படைவது. குப்பைப் பொறுக்கும் சிறுவன் சானிட்டரி நாப்கினில் உள்ள சிதைந்த கருமுட்டை குறித்து என்ன நினைப்பானோ என்று கவலை கொள்ளும் பெண் குட்டி ரேவதியில் முலைகள் கவிதையில் முலைகள் இரு கண்ணர்த்துளியாக தேங்கித் தஞ்சுபுகின்றன என வருகிறது. முலை எப்படி ஒருத்திக்கு கண்ணர்த் துளியாக முடியும்.. தான் பெண் என்பதில் பெருமைப் பூர்வமாக சிறுமை கொண்ட மனதின் குரல் இது. சுகிர்தராணியின் கவிதையில் மகள் தன் திருமணத்தை முன்னிறுத்தி ஞாபகப் படுத்துவது. இந்த ஆணிய சமூகத்தில் திருமணம் என்பது பெண்ணுக்கான விடுதலையை அளிக்க முடியுமா என்பது கூட இன்னும் இவரின் கவிதைகளுள் கேள்வி எழுப்ப முடியவில்லை. மேலும் இரவு மிருகம் கவிதையும் ஆண்மையை முன்னிறுத்தி பேசும் கவிதைதான். இந்த ஆரம்ப நிலைகளை இவர்கள் கடந்து வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் காலப் போக்கில் தன் படைப்புச் சுதந்திரத்தை நிலை நிறுத்த பொது களத்துக்கும் தெரியமாக முன் வருவார்கள் என்றும் நம்புகின்றேன்.”

(மாலதி மைத்ரி “மாற்று” பெய்ருவரி 2005 இதழில் வெளி வந்த பேட்டியில்)

“ஓரளவுக்கு இப்பவாவது மாலதி மைத்ரி இதை புரிந்து கொள்ளத் துவங்கியிருப்பது சந்தோசம்.. ஆரம்பத்திலிருந்தே இதைத்தானே சொல்லி வருகின்றேன். பெண் மொழி என்று பேசுகின்ற படைப்புகளுக்குள் ஆண்மைய கருத்துக்கள் தான் இருக்கின்றன என்று. மாலதி மைத்ரியின் குறிப்பிட்ட கவிதையிலும், வாசல்களையும் சன்னல்களையும் அவர் உருவகப் படுத்தியதில்தான் சிக்கல். பெண் ஒடுக்குமுறைக்கு ஏதிராக பேசியபோதும் அக்கவிதையும் பெண் என்றால் நினைவுக்கு வருவது அவள் உடல் சார்ந்ததான் என்று சொல்லும் தவறை செய்து விட்டதே என்பதுவே என் வருத்தம்.

நாமே நம்மை உடல் சார்ந்து பார்க்கும் பார்வைக்கு துணை போய் விடக்கூடாது என்பதுவே எனது தாழ்மையான வேண்டுகோள். காலப் போக்கில் வருவார்கள் என்று மாலதி மைத்ரி சொல்கிறார். இனியும் காலத்தை போக விடத் தயாராயில்லை.. இப்பவே வாருங்கள் என்கின்றேன்.”

(திலகபாமா, பதிவுகள்.கொம் (pathivukal.com) இணைய விவாதக் களம் (2-26-2005)

மாலதி மைத்ரி சமீப காலங்களில் சக பெண் கவிஞர்கள் அனைவரையும் தொடர்ந்து விமர்சனம் செய்துவருகிறார். “பெண் உடல் அரசியல் வயப்பட்டது. அதுபோன்ற கவிதைகளை நான் மட்டும்தான் எழுதுகிறேன். இந்த அரசியலுக்குள் வரும் அளவிற்கு கவிதையில் என்னைத் தவிர யாரும் தயாரா கவில்லை” என்று மற்ற அனைவரையும் மறுத்துவிட்டு, அவரை மட்டும் முன்னி றுத்துகிறார். இது ஒரு ஆரோக்கியமான போக்கு இல்லை.

பெண்ணுடல் அருவருப்பானது என்ற அர்த்தம் தரும்படி எந்தக் கவிதையிலும் நான் எழுதியதில்லை. “பெண், தன் உடலைக் கொண்டாட வேண்டும், ஆணுடலை நிராகரிக்க வேண்டும்” என்பது மாலதி யின் விஷயமாக இருக்கிறது. ஆணுடலை மறுக்கவேண்டிய அவசியமல்லை என்னும் இடத்தில் நான் அவரிடம் இருந்து வேறுபடுகிறேன். ஆண் இல்லாத ஒரு உலகம் சாத்தியமில்லை. ஆண்களின் கட்டுருவாக்கத்திற்கும் கருத்துரு

வாக்கத்திற்கும் இசைந்ததாய், வாகாய் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்ணுடைல் பெண்ணே உணர்வதும், கண்ணுக்குப் புலனாகாமல் உணர்வதற்கு மட்டுமே உரிய ஆணாதிக்கத் தளையிலிருந்து உடலை உருவி எடுப்பதும், அதற்கான தேவையும், அதைத் தொடர்ந்த மீளாக்கமும்தான் என்னுடைய பெண் விடுதலையின் அளவீடு. நுணுகிப் பார்த்தால் என் கவிதை களில் அவை தெரியும். ஆணாதிக்க கருத்தாக கத்திலிருந்து பெண்களை மட்டுமல்ல, ஆண்களையும்கூட மீட்டெடுக்க வேண்டியது தேவை என்று கருதுகிறேன். பெண்ணுடல் என்பது நுகர்வுப்பொருள் அன்று என்பதை பெண்ணியக் கோட்பாடாக முன்னிறுத்தும்போது, அவ்வாறே ஆணுடலும் நுகர்வுப்பொருள் அன்று என்பதும் உடன் எழுகிறது. ஆணுடலை ஒரு கருவியாக மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது ஆணைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற நைந்த முன்வைப்புச் சிந்தனை. பழிவாங்கல் என்பது பெண் விடுதலையின் படிக்கல்லாக அமைய முடியாது. (கூரித்தராணி, ஏப்ரல் 2005, தீராந்தி குழுதம்)

இவ்வாறான கருத்தாடல்கள் அன்மைக் காலங்களில் விமர்சனங்களாக “பரப்புக்களை” ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. இதனால், பாவங்கள்! ஏன் இவர்கள் தமக்குள் சண்டை போடுகிறார்கள் என்று பலர் இருக்கப்படுகிறார்கள்! இருக்கிற கொஞ்சப்பேருக்குள் சண்டை போடலாமா எனக் கேட்கிறார்கள். கொஞ்சப்பேரோ நிறையப்பேரோ எல்லோரும் தனிப் பிரகிருதிகளோ. அவரவர்களுக்கான கருத்தும், எழுத்தும், தனித்துவமானவை. படைப்பிலக்கியம் மீதான விமர்சனம் அல்லாது படைப்பாளியைக் குறித்ததல்ல. இதிலும் முக்கியமாக “பெண்” என்ற அடையாள ப்படுத்தல் மொழியைக்குறித்து கூர்மையடைந்துள்ள நிலையில் அவரவர் புரிதல்களில் வெளிவரும் கேள்விகளுக்கு படைப் பாளியே பதில்கூறும் நிலைவேறு. ஒவ்வொரு படைப்பும் பல்வேறு புரிதல்களுக்கு உட்பட்டவையே. எழுத்துலகிலும் ஆண்கள் சண்டை போட்டால் கருத்து மோதல்களாகவும் பெண்கள் சண்டையிடுவது “வேடிக்கையாகவும்” “ஆரோக்கியமற்ற போக்காகவும்” பலருக்குத் தென்படுவதான் கண்டனத்துக் குரியது. அதிலும் பெண்களே எல்லாவிடங்களிலும் (குடும்ப அமைதியைப் பேணுவதுபோல) அமைதியைப் பேணவேண்டும் எனும் தீர்பார்ப்பே தொக்கி நிற்கிறது. பலரால் தீர்மமறையாய்ப் பார்க்கப்படும் இச் “சண்டைகள்” ஒரே மாதிரி சிந்திக்காமல் தமக்குள் கருத்துவேறுபாடுகள் கொள்ளும் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியே. இதுபோன்ற விடயங்களை இனிமேலும் “ஒற்று மையை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு” எழுதித் தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை என்பது எங்கள் கருத்தாகும்.

“பெண்களைக் குடும்பச் சிறையிலிருந்து நாம் மீட்கப் போகிறோமோ இல்லையோ உடனடியாகக் குடும்பப் பெண்களிடமிருந்து கவிதைகளை நாம் மீட்டெடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை நிறைய பெண்களிகள் ஏற்படுத்துகின்றனர்.”

என்று மாலதி மைத்ரி உமாமகேஸ்வரியின் கவிதை நூல் விமர்சனத்தில் எழுதியுள்ளார். ஒருபால் மேல சென்று கவிதைகளை காப்பாற்றவேண்டும் என்று சீச்சிரிக்கை விடுகிறார். ஒரு படைப்பாளியின் புத்தகத்துக்கு விமர்சிப்பதன் ஊடாக அவருடைய எழுதுகொலையே பறிக்க வேண்டும் என்று சொல்வது எத்தகைய விமர்சனமாக இருக்க முடியும். இதை மாலதிமைத்ரி உமா மகேஸ்வரியின் “வெறும் பொழுது” நூல் குறித்துச் சொல்கிறாரா அல்லது பொதுவாகவே குடும்பத்தில் இருக்கிற பெண்கள் யாருமே அதே, பழைய, தாங்கள் அநுபவிக்கிற தனிமை, வீடு, குடும்பம் இத்தியாதி பற்றிப் பேசக் கூடாது என்று சொல்கிறாரா? கவிஞருயாயும் பெண்ணிய

வாதியாயும் அறியப்படுகிற மாலதிமைத்ரி சக பெண் படைப்பாளிகளின் எழுத்துத் தளத்தை தீர்மானிப்பது ஒரு கணவன் தன் மனைவி இப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கும் ஆதிக்க மனப்பாங்குதான். எழுதுகிற பெண்களை பல கணவன் மாருக்கும் பிடிக்கவில்லை எப்படியாவது அவர்களை எழுதுவதை நிறுத்த வேண்டும் என்று தான் அவர்களும் நினைக்கிறார்கள், அவர்களின் எதிர்பார்ப்பை ஒத்த சக பெண் படைப்பாளியான மாலதிமைத்ரியில் வெளிப்படுவதும் ஆணாதிக்க வெளிப்பாடே. எழுத்து ஒரு சிகிச்சை (therapy) மாதிரி பல பெண்களுக்கு இருக்கிறது என்றால் எழுதிவிட்டுப் போகட்டுமே! 364 கவிதைகள் இருந்திருந்தால் ஒரு டைரி போல இருந்திருக்கும் என எழுதுகிறார், டைரி எழுதுவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயம். இதில் கவிதைகள் குறித்து இருக்கிற விமர்சனங்கள் தவிர, தனது கோபத்தை எதிர்பாக தன் கவிதைகளில் உமா மகேஸ்வரி தரவில்லை என எழுதுவது - அந்த எதிர்பார்ப்பு - அநாவசியமானது. ஒருவரிடம் - அவரது விருப்பமின்றி - எமது விருப்பத்திற்கேற்ப அவர்கள் இருக்க நினைப்பது ஒரு அத்துமிறல் தானே?

எனது உலகம் 2

யாரைப் பற்றியும் பேச எனக்கு உரிமையில்லை. ஆணால் என்னைக் குறித்துப் பேச எல்லோருக்கும் உரிமையிருப்பதாக அவன் சொன்னான்.

யார்? எப்போது? ஏன்?

நிர்ணயித்தார்கள் என்றேன்

அது உனக்கு அநாவசியம் என்றான்.

எனக்கு மிகவும் அவசியமானதாக

என் உலகை உணர்ந்தேன்.

இவர்களின் செயல்கள் எனக்கு ஏரிச்சலுட்ட கேள்விகளற்று உறைந்து போனேன்.

எனது தனிமையைப் போக்க எவ்வழியும் கிடைக்கவில்லை.

நானறிந்த சுற்றமும்

தோழிகளுடனான இருப்பும்

விலக்கலைக் கற்றுக் கொடுத்தது.

மீண்டும் தனிமையில் இருக்கையில்

என்ன இயல்பாக்க

முடியாமல்

ரயிலும் தண்டவாளமும் இணையும்

தருணத்தில்

சிக்கித் தவிக்கும் உயிராய்

நிமிடத்தை வருஷமாக்கி

வேவு பார்க்கிறது மனசு.

இன்னமும் தீரவில்லை

எனது உணர்வுகள்.

எதுவும் தேவையில்லை என

உதறித்தள்ள நானென்ன ஜூடமா...

வீட்டிலிருக்கும் ஜூட்பொருளுக்கு

போட்டியாய் கிடந்து தவிக்கிறேன்.

எதுவாகவும் நானில்லை.

எனது நான்

வீட்டின் இருண்டமுலையில்

பதுங்கிக் கிடக்கிறது எலிகளோடு

அனுபவம் பகிர்வு எதிர்வறல்

அதோ

பெண்களால் தனித்து எதுவுமே செய்யமுடியாது அல்லது இயங்க முடியாது, அவர்களின் ஒவ்வொரு நகர்வகங்கும் ஆண்களின் துணைகளுடனேயே வெளிப்படுகின்றன என முற்போக்கு சிந்தனையாளர்களால் பேசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் தான் பெண்களாகிய நாங்கள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாக் காலத்திலேயும் பெண்களிற்கான துணிவு, பலம், பாய்ச்சல், எல்லாம் அர்த்தமற்றதாக பலமற்றதாக பார்க்கப்படும் நிலையே காணப்படுகிறது. வாழ்வின் இடர்ப் பாடுகளைத் தமது அதீத பலத்தினால் வெற்றி கொள்ளும் பெண்களை நமது சமூகம் ஒருபோதும் அங்கீர்ப்பதில்லை. அங்கீர்த்தை அவர்களும் ஒருபோதும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனால் அதையும் தாண்டி பெண்களின் சமூகம் மீதான கோப உணர்ச்சி அவர்களை, சுயமாக துணிச்சலாக சில முடிவுகளை எடுக்க வைக்கிறது.

நான் வாழ்ந்த கிராமத்துச் சூழலில் சில பெண்களின் கதைகள் அவற்றுக்கு நல்ல உதாரணங்களாக இருக்கின்றன. அந்தப் பெண்களது வாழ்வும் அவர்கள் பற்றிய சமூக மக்களின் கதையும் நமக்கு சில அனுபவங்களைத் தருகின்றன. அந்த அனுபவங்களுக்கடாக அவர்களது இயலாமையின் வெளிப்பாடுகள், சமூக நிராகரிப்புகள், அதற்குள் அடங்கி நிற்கும் துணிச்சல், எதிர்த்து நின்று வாழும் திறன் என்பவை பற்றி இங்கு பகிர நினைக்கிறேன்.

1. இப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒருத்தி. கம்பீரமான நடை. சேலைக் கட்டில் ஒரு இறுக்கம். பேச்சில் ஒரு அகங்காரம். ஊரில் இருக்கின்ற அநேகர் அவள் பற்றி பேசுவதற்கு தயங்குவார்கள். ஆனால் அவள் எதையும் பொருட்படுத்துவதாகத் தெரியாது. '1970 வாக்கில் அவள் தனது பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து, தனது கணவரின் கழுத்தை வெட்டிக் கொலை செய்துவிட்டு, உடலை போர்வையால் முடிவைத்துவிட்டாள். கதவை பூட்டி வைத்துவிட்டு தனது

மகள்களையும் கூட்டிக்கொண்டு பாடசாலை விளையாட்டு மைதானத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த கலைவிழாவிற்கு வந்தாள். அங்கு எதுவித சலனமுமில்லாமல் விடிய விடிய கலைவிழாவை பார்த்து விட்டுத் திரும்பி தனது மகள்களுடன் வீட்டிற்கு போனாள். அப்போதுதான் கொலைசெய்யப்பட்டு இறந்து கிடக்கிறார் என்பதுபோல் அனைவரும் சேர்ந்து வீரிட்டு கத்தி குழரி ஊரைக் கூட்டி ஒப்பாரி வைத்தார்கள் கட்டியமுதார்கள்' என்று ஊரில் எல்லோரும் அவர்களைப் பற்றி பேசிக் கொள்வார்கள்.

தாங்க முடியாத, எல்லை மீறிய கணவனின் கொடுமைகளை தொடர்ச்சியாக அனுபவிக்க மறுத்த அவளது மனம் அவனை கொலை செய்ய தூண்டியது. புருசனை வெட்டியவள், ஜெயிலுக்குப் போனவள் என்று எவர் பேசினாலும் எதையும் பொருட்படுத்தாத ஒரு பாத்திரம் அது.

"பார்க்கவே ஆம்பிள மாதிரி - 10 ஆம்பிளயனுக்கு சமம் - திமிர பிழித்தவள்" என்றெல்லாம் மாறி மாறி கதைத்தார்கள். கணவன் என்பவனிடம் இருந்து விடுதலை என்ற போதிலும் இறுக்கமான சமூகக் கட்டமைப்பிலிருந்து அவளால் தப்பவே முடியவில்லை. அந்த சமூகத்தை எதிர்த்து அவர்களுடனே சேர்ந்து இன்றுவரை வாழ்ந்தும் வருகிறார். தன்னைப்பார்த்ததும் மற்றவர்கள் யய்ப்படும்படியான ஒரு தோற்றுத்தை உருவாக்கியது மாதிரியான ஒரு தோரணை - அல்லது அப்படியான ஒரு பய உணர்வு வரும்படியான செய்கைகள் அவளது. அவள் நடந்து வரும்போது அவளைச் சுற்றியுள்ள எவருமே, அவள் பற்றியோ அல்லது எவர் பற்றியுமே எதுவும் கதைக்க முடியாதபடி அங்குள்ள அதிகமானவர்களை ஆக்கிவிட்டாள். இந்தத் துணிவு பலம் நினைத்தவுடன் எல்லோருக்கும் வந்துவிடும் என்பது சாத்தியமற்றது.

2. இதே போல் இன்னொருத்தி - 7, 8 பிள்ளைகள். வயதான கணவன். கைக்குழந்தையாய்க் கடைசிப்பிள்ளை. வறுமை. பசிக்கொடுமை. குடும்பத்தில் குழந்தைகள் அனைவரும் பட்டினி. அவர்களில் ஒருவன் என்னுடன் கூடிப்படித்தவன். ஒரு மாரி

காலத்தில் நிறைந்திருந்த கிணற்றுக்குள் தனது ஜந்து பிள்ளைகளையும் தூக்கிப் போட்டு தானும் விழுந்து தற்காலை செய்து கொண்டாள். ஊரே அதிர்ந்து நின்றது. பத்திரிகைகள் இன் னொரு நல்ல தங்காள் என்று எழுதின. கணவன் என்பவன் பெயருக்கு மட்டுமே. உழைப்பு முழுவதும் குடித்து அழித்துவிடுவான். அவனை, சமூகத்தை அந்தப்பெண்ணால் எதிர்த்து வெளி யில்வரமுடியாத ஒரு இறுக்கமான கிராமத்து குழல். அவ்வளவு தூரம் வள்முறையாக இருந்து வந்த குழலில் இப்படியாக இந்தப்பெண் எடுத்தமுடிவு நினைத்துப்பார்க்க இயலாத ஒன்றாகும். அதற்கு ஒரு தைரியம் வேண்டும்.

படத்திற்கு நன்றி: www.greet2k.com/.../durgapuja/thumbs/symbol.gif

பத்திரிகைகள் இன்னொரு நல்ல தங்காள் என்று எழுதின.

3. அடுத்தாக, விபச்சாரி அல்லது வேசை என கிராமத்து மக்களால் முத்திரை குத்தப்பட்ட ஒரு பெண். அவளையும் அவளது குடும்பத்தையும் ஒதுக்கி ஒரங்கடியது. அந்தப் பெண்ணும் அவளது பிள்ளைகளும் மட்டும் கிராமத்தில் நடக்கும் எந்த ஒரு நிகழ்வுகளிலும் கலந்து கொள்ளாதவாறு தவிர்க்கப்பட்டு வந்தார்கள். மரணச்சடங்குகளில் கூட சிலவற்றில் உள் நுழைய முடியாது. சிலவற்றில் கடைசியில் ஒரு மூலையில் இருந்து பார்த்துவிட்டு வருவதுதான் வழமை. வேடிக்கை என்ன வென்றால் அந்த பெண்ணை, அவளது பிள்ளைகளைப் புறக்கணிப்பதில் முன்னிற்பவர்கள்தான், அவளது வீட்டிற்கு சென்று வற்புறுத்தலுடனோ-வற்புறுத்தல் இல்லாமலோ தங்களது பால் தேவைகளை முடித்துவிட்டு வருவார்கள். மறைமுகமாக இருடில் தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிவிட்டு பகலில், சமூக நிகழ்வுகளில் எதேச்சையாக கண்டால்கூட அருவருப்புடன் பார்ப்பார்கள். அவர்களுடன் பழகுவதே அவமானம் நினைப் பார்கள். தங்கள் மனைவிபிள்ளைகளையும் பழகவிடமாட்டார்கள்.

ஒருமறை ஒருவன் அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்து தன்னோடு உறவுகொள்ள வரும்படி கட்டாயப்படுத்தினான். அந்தப் பெண் அவனை கிராமத்து மக்களுக்கு அடையாளம் காட்டவேண்டி அவனது ஆணுறுப்பைக் எட்டி கையால் பிடித்து நசித்துக்கொண்டு “என்னா எல்லாரும் கேட்கிறீங்கள்? நான் என்ன திறந்துபோட்டோ திரியிறன்? நான் அவ்வளவு கேவல மானவளாக உங்களுக்கு தெரியிறனோ? ஊருக்குள் நான் விபச்சாரி என்று கதைவிடுங்கோடா - ஆனா நான் உங்களுக்கு படுக்கிறதுக்கு வேணுமடா!” என்றெல்லாம் காட்டுக் கத்தல் கத்தி ஊரைக் கூட்டிவிட்டார். இதன் பின்பு சம்பந்தப்பட்ட ஆணுக்கும் மற்றையவர்களுக்கும் ஒரு பயங்கரவு ஏற்பட்டு விட்டது. தங்களையும் அப்படி சமூகத்திற்கு அடையாளம் காட்டி

விடுவான் என்ற பயத்தில் அவளுடன் அல்லது அவள் பற்றி கதைப்பதற்கு தயங்கினார்கள். அந்த கிராமத்து பெண்களும் அவளைப்பார்த்துக் கதைக்கப் பயப்பட்டார்கள். அவளை ஒருசிலர் நியாயப்படுத்தினார்கள். பிற்காலங்களில் தன் தொழிலை பகிரங்கப்படுத்தினாள். ‘எனது தொழில் பாலுடல் தொழில். நான் இதுதான் செய்வேன்’ என எதிர்த்துநின்று கதைத்தாள். பலசமூக நிகழ்வுகளிலும் கலந்துகொண்டாள். வீட்டில்-குடும்ப அமைப்பில் பாதுகாப்பாக இருந்து கொண்டு தங்களது பால் தேவைகளை கள்ளத்தனமாக அடைந்துகொள்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். இப்படி ப்பட்டோர் அதைமறைத்து, நாங்கள்தான் ஒழுக்கமாக வாழ்கி ரோம் என்று ஒழுக்கம், கற்புப் பற்றிக் கதைப்பவர்கள் மத்தியில் இவளது துணிவு மறுக்கமுடியாத ஒன்றாகும்.

4. எனது பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு மாணவி திடீரென தன்னைத் தூக்கில் மாட்டித் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். அவளது தகப்பனை மொட்டையடித்து எமது ஊர் சந்தியில் மின்கம்பத்தில் கட்டி தன்னை வழங்கியிருந்தார்கள் விடுதலைப் போராளிகள். தகப்பன் தனது மகளை கொடுமைப் படுத்தி மிரட்டி பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்தினார். அந்தப் பிள்ளை அழுது குழந்தை கெஞ்சி கேட்டும் தகப்பன் என்ற மிருகம் அசையவில்லை. அவளால் அந்த மிருகத்தை எதிர்க்க முடிய வில்லை. தனது மூர்க்கத்தனமான பால் வெறியை அவள் மீது தீர்த்துக் கொண்டது அந்தத் தகப்பன் என்கின்ற மிருகம். பின்பு என்ன தகப்பன் மகள் உறவு? அவளால் தகப்பனை, சகோதரங்களை, ஏன் சமூகத்தையே நிமிஸ்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. அன்றிரவே தூக்கில் தொங்கி தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொண்டாள்.

5. கசிப்புக் காய்ச்சி ஊருக்குள் விற்று தனது குடும்பத்தை காப்பாற்றி வந்தாள் இன்னொரு பெண். எனது பால்ய சினேகிதியின் தாய். பாடசாலையில், கசிப்பு காய்ச்சுபவளினர் மகள் என்றே அவள் பேசப்பட்டாள். ஊரில் உள்ள கசிப்பு குடிக்கும் ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோரும் அவளது வீட்டிற்கு பின் கோடியில் குடித்துப் போட்டு போதையில் அடிப்படோர்கள். அங்கேயே விழுந்து படுத்தும் விடுவார்கள். அவர்களை எல்லாம் அவள் தனியே நின்று சமாளித்து சண்டைகளை தீர்த்துவிட்டு அவரவரது வீடுகளிற்கு இழுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வருவாள். சிலரது மனைவிமார்கள் தங்களது கணவர்களை கண்டிக்காது அவளுடன் சண்டைக்கு நிற்பார்கள். அவளும் சளைக்காமல் எதிர்த்து நின்று மல்லுக்கட்டுவாள். அதன் பின் அவளைக் கண்டாலே ஊாரில் உள்ளவர்கள் விலத்தி போனார்கள்.

ஊரில் உள்ளவர்கள் பொலிக்ககு இரகசியமாக புகார் கொடுத்தார்கள். கசிப்பு காய்ச்சுபவர்களை பிடிக்கும் பொலில் அவளது வீட்டிற்கு அதிரடியாக பாய்ந்தது. அப்போது அவளது வீட்டில் கசிப்பு இருந்தது. பட படவென்று அவ்வளவு கசிப்பு போத்தல்களையும் எடுத்து தனது நெல்லைகள் கவுனிற்குள் வைத்து ஏதோ ஒரு மாதிரி செருகி மறைத்துவைத்து அவை கீழே விழாமல் இருக்க தனது கைகள் இரண்டையும் கட்டிக் கொண்டு நின்று, பொலிஸ்காரர்களுக்கு மரியாதை கொடுப்பது மாதிரி பாவனை காட்டி அவர்களை திருப்பி அனுப்பிவிட்டாள்.

இப்படியாக நிறையைப் பெண்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது கதைகளின் சில பகிரவுகளே இவை. இப் பெண்கள் போல் எனதாரியும் சரி வேறு ஊரியும் சரி அநேக பெண்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் பற்றிய பதிவுகள் எப்போதும் நமக்குத் தேவையானவையே.

இருட்டைக் கிழிக்கும் ஒரு லீக்கீற்று - BLACK

செல்வநாயகி

(அமெரிக்கா)

இரு ஆங்கிலோ இந்தியத் தம்பதியின் இரண்டு மகள்களில் முதலாமவராகப் பிறந்து மிகச் சிறுவயதிலேயே கண்பார் வையையும், காது கேட்கும் திறனையும் இழந்த ஒரு பெண்ணின் கதை. ஆசிரியராக வரும் ஒருவர் அந்தப் பெண்ணின் இருட்டைக் கிழிக்கும் ஒளிக்கீற்றாய் அவள் வாழ்வில் உடன் வருகிறார். அவள் அறிந்த ஒரே நிறம் இருட்டுக்குரிய கறுப்பு என்பதால் "BLACK" என்று பெயர் சூட்டி யிருக்கிறார் அதன் இயக்குனர் பன்சாலி என்று நான் நினைத்துக் கொண்டேன். ஆனாலும் அவள் வாழ்வின் வானவில் நிறங்களை ரசிக்கிறாள் அவளின் ஆசிரியர் மூலம் என்பதுதான் படத்தின் சாரம். ஆசிரியராக அமிதாப் பச்சன். அந்தப் பெண்ணாகச் சிறுவயதுக்கு பாண்டிச்சேரி ஆயிஷா, வளர்ந்தபின் ராணி முகர்ஜி. கண்பார்வையும் காது கேட்கும் திறனும் இழந்து, தன் ஆசிரியை Anne Sullivan மூலம் வார்த்தைகளைக் கற்று, அத்தகைய குறைகள் கொண்ட வர்களில் கல்லூரிப் பட்டம் பெற்ற உலகின் முதல் நபரான ஹெலன் கெல்லர் வாழ்க்கை தான் படத்திற்கு மூலம் என்கின்றன சில ஆங்கில விமர்சன ங்கள். அது உண்மைதான் என்று நிருபிக்கிறது படம்.

அந்தப் பெண்பாத்திரத்தின் பெயர் "மிஷேல்". ஆசிரியரின் பெயர் ஷஹாய். சிறுவயது மிஷேல் தன் உடல் குறைகளின் வதையால் மன்றீதியாகவும் பாதிக்கப் பட்டுப் பெற்றோரிடமும், தங்கையிடமும் முரட்டுத்தனமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளை எப்படியாவது சரியாகக் நினைக்கும் பெற்றோர் ஒரு நல்ல ஆசிரியரை வேலைக்குத் தேடுகின்றனர். ஷஹாய் வந்து சேர்கிறார். முதல் வேலையாக அவள் இருக்கும் இடத்தை சுத்தம் மூலம் அறிவுதற்காக, அவளின் இடுப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த மணியைப் பிடிக்கி எறிகிறார் "அவள் மாடா?" என்கிற கேள்வியோடு. ஆழம்புத்தில் மிஷேலை வழிக்குக் கொண்டுவரக் கடுமையாக நடந்துகொள்ளும் ஷஹாயைப் பிடிக்காமல் போகிறது அவளின் அப்பாவுக்கு. எனவே அவரைத் திருப்பி அனுப்பிவிட நினைக்கிறார். ஆனாலும் மகனுக்கு எப்படியாவது நல்லது

நடந்துவிடாதா எனும் தவிப்பில் கணவன் வெளியூருக்குப் போனவின், ஷஹாயை அங்கேயே தங்கி மிஷேலுக்கு உதவ அனுமதிக்கிறார் அவளின் அம்மா. தண்ணீரைத் தொட்டுப் பார்க்க வைத்து "water" என்றும், கரண்டியைத் தடவவைத்து "soap" என்றும் மிகுந்த போராட்டங்களுக்குப் பின் அவளுக்கு வார்த்தைகளை, அவற்றின் அர்த்தங்களைக் கற்றுக்கொடுக்கிறார் ஷஹாய். முரட்டுத் தனக்களிலிருந்து, அவளை மெல்ல வெளிக்கொண்டுவருகிறார் நம்பிக்கை இழக்காமல். பின் மிஷேலின் அப்பாவும் ஆதரவு தெரிவிக்க, அவள் வாழ்வில் ஒவ்வொரு படிக்கல்லையும் ஷஹாயின் துணைகொண்டு ஏறும் உற்சாகத்திற்கு வந்துவிடுகிறாள்.

"ப்ராய்லி" எழுத்துரு மூலம் பள்ளிப்படிப்பு முடிக்கும் அவள் கல்லூரியில் சேர எளிதில் முடிவதில்லை. பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களும், முதல்வரும் ஷஹாயின் விடாத வற்புறுத்தலுக்குச் செலவிசாய்த்து அவளை நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைத்துவரச் சொல்கின்றனர். மிஷேல் வெற்றி பெறுகிறாள். தேர்வுகளில் பல தோல்விகளைச் சந்திக்கிறாள். மீண்டும் மீண்டும் முயல ஷஹாயும், பெற்றோரும் உதவுகின்றனர். இந் நிலையில் ஷஹாய்க்கு Alzheimer என்றும் ஞாபக மற்றி நோய் தாக்கி நினைவுகளை இழக்க ஆழம்பிக்கிறார். மிஷேலுக்கு அவர்மீது ஆசிரியர் என்பதையும் தாண்டிய ஒரு உணர்வு இலோசாகத் துளிர்விடுவதுபோல் உணர்கையில் வெளியேறி விடுகிறார். அதன்பின்னும் பல ஆண்டுகள் போராடி பட்டம் பெறும் மிஷேல், தன் ஆசிரியரைப் பார்த்து அச்சந்தோடுத்தைப் பகிர எண்ணுகிறாள். அவரைத் தேடுகிறாள். ஷஹாய் கிடைக்கிறார், ஆனால் அவளுக்கு அறிவுட்டிய ஆசிரியராக அன்றி நினைவுகளைத் தொலைத்து இருட்டில் வாழும் முதியவராகச் சிறுவயது மிஷேலின் நிலையில். இப்போது ஷஹாய்க்கு மிஷேல் ஆசிரியை ஆசிரியாள். படம் முடிகிறது அதோடு.

நடித்திருப்பவர்கள் பாத்திரங்களாகவே வாழ்ந்திருக்கி ன்றார்கள். நம்மையும் மிஷேலுடன் வாழுகின்றவர்களாய்ப் படம் முடியும்வரை பிடித்து வைத்துவிடுகின்றது அவர்களின் நடிப்பு.

உடல் ஊனமுற்றவர்களை, பிறவிக் குறைபாடு உள்ளவர்களை நாம் எப்படி நடத்தவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறது படம். அவர்களுக்கு முன்று வேளை உணவும், உடுத்துக் கொள்ளத் துணியும் தருவது மட்டும் அவர்களின் மீதான அன்பாகாது, எல்லோரைப் போலவும் அவர்களுக்கும் உள்ள உணர்வுகளையும், வாழ்வதில் இருக்கும் ஆர்வத்தையும் மதிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கிறது இப்படம். மதிக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை அவமதிக்காமலாவது இருக்கிற்களா என்று நம் கண்ணத்தில் அறைகிறது சில இடங்களில். பெற்றோர்களாலும், உறவினர்களாலும், உடனிருப்பவர்களாலும் எப்போதும் நம்பிக்கை வார்த்தைகளையும், ஊக்குவிக்கும் நடைமுறைகளையும் பெற்றுடிகிற மாதிரி உடல் ஊனமுற்றவர்களின் வாழ்க்கையை நாம் வைத்திருக்கவில்லை. சிறிகிருக்கும் பறவைகளையே கூண்டுக்குள் அடைத்துவைக்கத் தயங்காத நாம் சிறகிழந்த பறவைகளுக்குச் சிறுகள் வழங்க முன்வரும் நாள் எப்போது?

"இவ்வளவு சிரமங்கள் எதற்கு? கண்தெரியாத, காது

கேட்காத குழந்தைகளுக்கான ஆசிரமத்தில் சேர்த்துவிடலாம்" என்று பேசப்படும் ஒரு இடத்தில் சஹாய் கேட்கிறார், "அங்கு எதற்கு? கூடையும் பாயும் முடையக் கற்றுக் கொள்ளவா? அங்கு பட்டதாரியாகும் அவளின் கனவை நனவாக்க முடியுமா?" என்று. நம் சமூகமும் இவர்களெல்லாம் அதுபோன்றவற்றைக் கற்றுக்கொள்ள மட்டுமே தகுதியானவர்கள் என்று வைத்திருப்பது தூர்திரவ்வடிவசமானது.

23ஆவது பக்கத் தொடர்ச்சி பாலேந்திரனோ தனது வாழ்வின் நடுப்புகுதியிலும் குற்றஉணர்ச்சியால் உழல்கிறான். அது அவனை ஒரு வதைபோல் தொடர்கிறது. இயற்கையாய் வந்த தனது பாலியல் தேர்வுக்காய் தன்னையே தண்டித்துக்கொள்கிறான்.

மறுபுறத்தில் காலகாலமாக பாலியல்சார் ஒழுக்கங்களை (ஒன்றே திருமணம் ஒருவளே துணை என்றபடியும்) அதை மீறிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் 'சமூகக் காவலர்கள்'. இந்தக் கள்ளன்கள் வாழ்வில் எல்லாவித உல்லாசங்களையும் அனுபவித்து - மற்றவர்களுடையதை நிர்முலமாக்கித்தான் மதிந்துபோகிறார்கள்.

அண்ணா இறந்துபோனபிறகு நாடு திரும்புகிற பாலேந்திரன், தனக்கும் தனது தகப்பனுக்குமான உறவில் 'இனிமேல் எதுவும் முன்பு போல இருக்கப் போவதில்லை' என உணர்கிறான். அப்பாவிடம் ஏதிர்ப்பாக நிற்கிறான். வீடுவந்து ஸண்டன் நண்பனுக்கு மன்னிப்புக் கடிதமும் எழுதுகிறான். அப்பறம் தனது துணையை காதலிக்கவில்லையே ஒழிய தான் அவனை நேரிப்பதை வாஞ்சையுடன் நினைத்துக்கொள்கிறான். அவனிடம் ஒரு நிம்மதி பரவுகிறது. செற்றியில் சாய்ந்து கொள்கிறான்.

அத்துடன் அவன் பற்றிய அந்தக் கதை முடிகிறது (வேறு உடபகதைகள் தொடர்கின்றன). இந்த முடிவில் தாங்கமுடியாத கோபம் வருகிறது. பாலேந்திரனுக்கு அவனுக்குரியதான் தான் விரும்பியவனுடன் உறவுகொள்ளும் உரிமை கிடைக்கப் பெறவே இல்லை. அதுவோ 1920

பல நூண்ணிய விஷயங்களையும் விட்டுவைக்காது சொல்லியிருக்கிறார் பன்சாலி. இப்படி மிழேலுக்கு எல்லாவிதத்திலும் முக்கியத்துவம் அளித்து அவனை மேலே கொண்டுவர நினைக்கும்போது, அவளின் தங்கை தன்னைப் புறக்கணிப்புச் செய்கிறார்கள் என்று எண்ணி தன் சகோதரியைக் காயப்படுத்தும் விதத்தில் நடந்து கொள்வதும், தன் சகோதரிக்குத் திருமணம் செய்யப்படும்போது மகிழ்ந்துபோய் பின் அந்த இராத்திரியில் அதுபோன்று ஒன்று தன் வாழ்வில் நடக்குமா என மிழேல் தன் ஆசிரியரிடம் கேட்பதும், மிழேலுக்காக்க தூடிக்கும் அவள் தாயின் இதயமும் இயல்பான உணர்வுகளின் காட்சிகள். அமிதாப்பின் சின்ன ச்சின்ன வசனங்களும் அவர் முகபாவ த்தாலும், நடிப்பா லும் மனதில் பதிந்துவிடு கின்றன. "I never taught her the word impossible" என்று பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் களிடம் கூறும் இடமும், "life is an icecream, we should enjoy before it melts" என்று மிழேல் லைக் கூட்டிக் கொண்டு ஜஸ்கிரிம் சாப்பிடப் போகும் இடமும் அழகிய சித்திரங்களாய் விரிகின்றன. சிறுமி மிழேலாக வரும் ஆயிஷா விடம் வயதுக்கு மீறிய திறமை இருக்கிறது.

"They took away what should have been my eyes
But I remembered Milton's Paradise.
They took away what should have been my ears,
Beethoven came and wiped away my tears.
They took away what should have been my tongue,
But I had talked with God when I was young.
He would not let them take away my soul - Possessing that,
I still possess the whole."

இவை ஹெலன்கெல்லர் தன் வழ்வு பற்றிச் சொன்ன வரிகள். மிழேல் பாத்திரம் சொல்லும் செய்தியும் இதுதான். எல்லோரும் ஒருமுறை "BLACK" பார்க்கலாம், நிஜத்தில் நாம் கடக்க நேரும் மிழேல்களின் வலியை அறிவுதற்கேனும். (◎)

படம்: BLACK (ஷின்தி), நடிகர்கள்: அமிதாப் பச்சன், ராணி முகர்ஜி, ஆயிஷா கபர், சென்னாஷ் பற்றேல், பிரிரிமென் சட்டர்ஜி, நந்தனா சென். இயக்குநர்: சன்ஸே லீலா பன்சாலி
<http://womankind.yarl.net/>

ஆம் ஆண்டு. **இப்போதும்** உரையாடல்கள், விவாதங்கள், அவர்கள் மனமுடித்தலை சம்மதிக்க ஆக இரண்டே நாடுகள்!

ஆங்கிலத்தின் வந்த இப் புதினம் மனிதர்களின் (உரினப்புணர்ச்சியாளர்களின்) உளர்த்தியான வலியைச் சொல்லியிருக்கிறது. அது ஒரு உரினப்புணர்ச்சியாளரால் எழுதப்பட்டிருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய உணர்ச்சியல்லவா?

இந்தக் கதை படித்துக் கொஞ்ச காலத்துக்குப்பிறகு மீண்டும் ஒரு சமூகக் காலலரோடு பயணம் செய்தேன். அவர் எனது உறவினர். கனடாவில் முக்கியமான மாநிலங்களில் உரினப்புணர்ச்சியாளர்கள் மனம் செய்துகொண்டிருந்த, அவர்களது pride parade கள் வருடாவருடம் கோலாகலமாக நடந்துகொண்டிருந்த காலம். இவர் ஒரு பயண முகவராய் (இதைத் தவிர் நலான் வேற என்ன சொல்லவேண்டும்?) உலகமெல்லாம் சுற்றி, எல்லா நாட்டுப் பெண்ணுடலும் கண்டு, களைத்து நாடு வந்து சேர்ந்தார். அன்றைக்கு X. FM இல் உரினச் சேர்க்கையாளர் பற்றிய உரையாடல் நடந்ததா? தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு புள்ளியில் உரையாடல் அங்கு வந்து நின்றது. அவர் சொன்னார்: "ஓமா முந்தி நல்ல நாடடி கணா. இப்ப வந்து பார்த்தா என்னடி நடக்குது இங்க? கடவுளே! அமெரிக்காவில் இந்த கூத்தெல்லாம் இல்ல. இங்க இருக்கவே வெட்கமா இருக்கு. இதுகளெல்லாம் ஊர்வலங்கூட்டி..."

"இங்க சியாம் செல்வதுரை எண்டொராள். அவர் நாவலர் எழுதியிருக்கிறார். அவரும் கே(G) தான்."

"ஓமாட... (கேவிச் சிரிப்பு) ஜயோ!"

"அவர் வந்து, தன்ற முதல் நாவல்ல 1983 கலவரத்தப் பற்றி எல்லாம் எழுதியிருக்கிறார்"

தொடர்ச்சி 10 ஆவது பக்கம்

6 ஆவது பக்கத் தொடர்ச்சி கேலிச் சிலிப்போலிகன், இவையை எனது பிள்ளை/எனது இரத்தம் எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்றபோது மனசு பதற்க தொடங்கியது.

குறிப்பிட்டாலும் இவர்களைப் பற்றி அறிந்திருந்தவளாகிய எனது பதற்றம் பயங் காரணமாக வந்த விடயம் (பயம் ‘அறியாமை’யின் காரணமாக). அது அவர்களது ‘வித்தியாசத்தை’ அவர்களுக்கு பின்னே ஒவித்த குரல்களை, நேரிடையாய்ப் பார்த்ததன் விளைவும். அந்த சமயம், அந்தப் புதற்றத்தை தவிப்பை ஆற்ற தமிழில் இந்த சிறுபான்மை குரல்களால் எழுதப்பட்ட எந்த இலக்கியத்தையும் படிக்க கிடைக்கவில்லை. இதன் அர்த்தம் தமிழில் ஓரினசேர்க்கையாளர்கள் இல்லை என்பதா?! (பேசப்படாத எதுவுமே தமிழில் ‘இல்லை’ என்றுதான் பொதுமனம் நம்புகிறது. ஒருவரிடம் தந்துதயால் பாலியல் என்றுமறைக்குப்படுத்தப்பட்ட பெண் பற்றிக்கூற எங்களிட ஆக்கஞ்சுகள் இல்லை என!) என்று பெருமைப்பட்டு அவர் வாய் முடுமன், ‘எங்களுக்குள்ளதான்’ என நான் சொல்ல அவர் அதை ‘இருக்குமே இருக்காது’ என மறுத்துவிட்டுப் போனார்!) படிக்கிற காலத்தில், ஈழத்தில் பெண்கள் விடுதிகளில் இரண்டு பெண்கள் தொடர்ந்து ஒன்றாய் திரிந்தாலே கூப்பிட்டு ‘எச்சரிக்கை’ கொடுப்பார்கள். தொடர்ந்து ஒட்டிக்கொண்டு போனால், நெருக்கமாய் திரிந்தால், அது ‘ஒரு மாதிரி’ப் பார்க்கப்பட்டதோடு அப்படித் தனியே விடார்கள். ஆண்களிடையேயும் இராணுவங்களில், விடுதிகளில் இந்த உறவு இருக்கிறது; பெண்களது விடுதிகளிலும் இந்த உறவு இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பழைய மாணவர்களிடமும் கேட்டால், தங்களது ஆசிரியர்களிடமிருந்தோ வளர்ந்தவர்களிடமிருந்தோ உறவுக்காரிகளின் கணவர்களிடமிருந்தோ வந்த அதிர்ச்சி தரும் ‘அனுபவங்களில்’ ஒன்றேனும் நினைவுகளுவார்கள். ஆனால் நமது இலக்கியம் பிரதிகளில்?

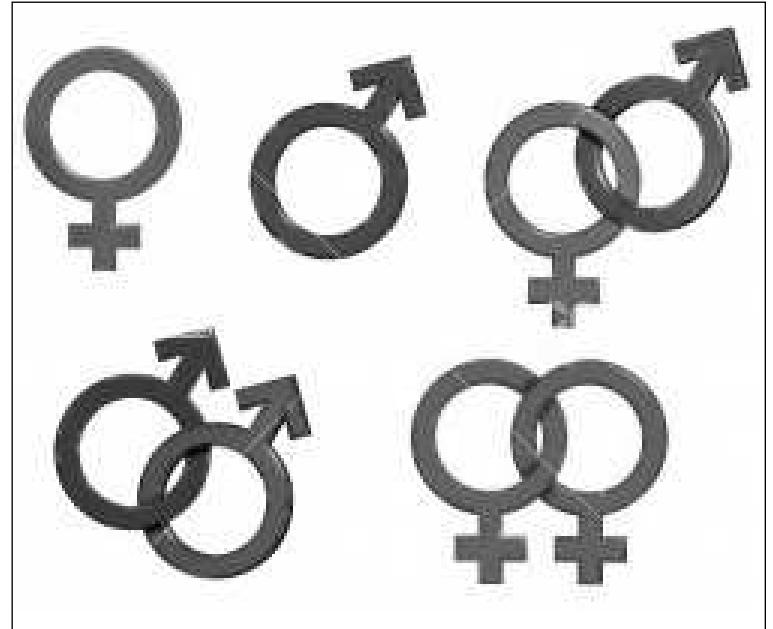
1998 இல் சியாம் செல்வதுரை எழுதிய அவரது இரண்டாவது நாவல் படித்தேன். 1920 களில் வாழ்ந்த, ஒரு பெண்ணிற்கு மனமுடித்துவைக்கப்பட்ட ஓரினசேர்க்கையாளனின் அந்தக் காலப் பின்னணியில் எழுதப்பட்ட Cinnamon Gardens என்கிற நாவலே அது. அது படித்தபிறகு ‘அவர்கள்’ பற்றிய எனது மனோநிலை, நியாயமற்ற வெறும் பயம் (homophobia) என்னிடமிருந்து போனது - அது தனது குரலை, எழுத்தாளரின் எந்த இடையீடும் இன்றி, ‘அப்படியே’ பதிவுசெய்திருந்தது.

காலம்: 1920கள். **கதைக்களன்:** கருவாத்தோட்டம்.

கொழும்பில், உயர்வர்க்க, ‘தமிழ் தெரியாத’ தமிழர்கள் வாழுகிற ஒரு பகுதி. இங்கோதான் பாலேந்திரன் என்கிற ஓரினப்சேர்க்கையாளன் வாழுகிறான். அவனுடைய அப்பா முதலியார், ஸண்டனில் படிக்கப்போன மகன் இன்னொருவனுடன் வாழுகிறான் என்பதற்கிறது அவனை பிரத்துக்கூட கொண்டுவந்து, திருமணம் செய்துவைத்து, குடும்ப வியாபாரம் இன்ன பிறவை நிர்வகிக்க வைத்து விடுகிறார். பாலேந்திரன் -ஸண்டனில் நடந்ததுபோல மீண்டும் ஒருமுறை- தான் மிக மிக நேசிக்கிற, தனது அப்பாவின் கௌரவத்திற்கு பங்கம் விளைவிக்கக்கூடாதே என்று தனது பாலுணர்வு சார்ந்த குற்ற உணர்ச்சியுடனே -காதலனை ஸண்டனில் பிரிந்ததற்குப் பிறகான மீதிக் காலத்தைக் கழிக்கிறான். தான் தனது அப்பாவின் எதிர்பார்ப்பை -முன்பு குறைத்ததுபோல- குறைத்துவிடவே கூடாது என முயன்று வெற்றியும் பெறுகிறான், தனது மனைவிக்கு சுற்றும் சூழலுக்கு தான் ஒரு ஓரினசேர்க்கையாளன் என்கிற விடயத்தை மறைத்தும் விடுவதில் முதலியாருடன் சேர்ந்து வெற்றியும் காண்கிறான். அவனது ஆழ்மனம் கிடுப்பட்ட நினைவுகளில் வாழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறது. அவனைப் பொருட்டின்றி நகர்கிற காலத்தில் அவன் இல்லை இல்லை. நன்பனுடன் பிறகு தொடர்பில்லை, இருவகளில் எழுந்து கடற்கரைப் பகுதியில் ஒரு இளம்பெடுவனுடன் தனது பாலுணர்வை தீர்த்துக்கொள்ளும் அவன் வீடு திரும்புகையில் குற்றஉணர்ச்சியுடனே திரும்புகிறான். தனது பாலியல்தேர்வு குறித்த, தான் ‘வாழாய்’ நடப்பது குறித்த, தான் தனது துணையைத் துரோகிப்பது குறித்த, குற்ற உணர்ச்சிகள்... இப்போது இவனுடைய மகன் ஸண்டனில் படிக்கிறான். தம்பதிகளுக்கிடையே தனிமை. ஏதோ நிமித்தம் வருகிற ‘ஸண்டன் காதலன்’ அப்போது அவனை மீள சந்திப்பது குறித்த இவனது மனாட்டங்கள், அந்தத் தவிப்பு ... (அது எமது காதலை நாம் சந்திக்கும்போது இருக்கிறதுபோலவே இருக்கிறதே...).

இதற்கிடையில் 20களில் வீட்டைவிட்டு வேலைக்காரப் பெண்ணுடன் இந்தியாவுக்கு ஒடிப்போன தகப்பனால் ‘தலைமுழுகப்பட்ட’ அண்ணனிற்கு வருத்தம் என்று தகவல் வருகிறது. தன்னையிறிப் போனவனைப் பார்க்க, தகப்பன் தான் போகப்போவதில்லை என்று அவனது உடலை மட்டும் இங்கே கொண்டு வா, இங்குதான் ‘முதலியார் பையன்’ புதைக்கப்பட வேண்டும் என

இவனை அனுப்புகிறார். நீண்ட வருடங்களிற்குப் பிறகு சந்திக்கப் போகிற அண்ணன் -அவனுடனும் அவனுடைய ‘வேலைக்கார’ மனைவியுடனும் சிறுவயதில் அவனுக்கு நல்ல உறவு இருந்ததில்லை- அவனுடைய குடும்பத்தினர் -அவர்களுடன் அவனுடைய இறப்பின்பின் பின்தத்தை இங்கே கொண்டு வருவது பற்றி எப்படிக் கதைப்பது? குழப்பங்களுடன் போகிறான். இவனை அழைத்துப் போக வரும் அண்ணனின் மகன், புலமைப்பரிசில்களின் துணையுடன், ஸண்டனில் வைத்தியருக்கு படித்துக்கொண்டிருக்கிறான், இப்போது அப்பாவைக் கவனிக்க வந்திருக்கிறான். ஏழ்மையின் நெரிசடி மிகுந்த அந்தக் குடியிருப்பில் காண நேர்கிற அண்ணன். அவனது மரணம்வரையில் அவனுடு அண்ணனுக்கும் அவனுக்குமிடையே நிகழ்கிற உரையாடல்கள்... அண்ணன் ‘உனது வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது’ எனக் கேட்க, இவன் ‘அதற்கென்ன நன்றாகப் போகிறது’ எனுவான். ‘இல்லை. நான் கேட்பது அதையில்லை’ என்ற அண்ணன் பதில் சொல்லுவான், அவனுடைய கண்களை கூர்ந்து பார்த்தபடி. இவன் ‘எதைப் பற்றிக்

கேட்கிறாய்’ எனக்கேட்க, ‘எனக்குத் தெரியும்’ என அவன் சொல்லுவான்! அதற்குப்பிறகான அண்ணனுடனான உரையாடல்கள் தகப்பன் பற்றிய பாலேந்திரனின் எண்ணற்ற கற்பிடங்களை உடைக்கிறது. ஒவ்வொருவிழுமையும், யாழ்ப்பாணம் செல்கையில், ஏழைப் பெண்களை நாடுவதும், அப்படி ஏழையான விதவைப் பெண்ணை வீடு அழைத்து வந்து, அவர்களை “கவனிக்கும்” நல்ல பெயரும் வாங்கி, இயலாமையை பயன்படுத்தி அவனுடன் உறவு?) வைத்தபடி, பின்னர் அவனது மகளையும் உறவுகொள்ள திட்டம் வைத்திருந்தார். அவரது மகனோ, அந்த மகளை ‘காதலித்து’ விட்டான். இதுதான் அவன் செய்த குற்றம். ‘அப்பாவிற்கு நான் அவனுடன் அவனுடைய அம்மாவுடன் அவர் செய்ததுபோல ‘கள்ள உறவு’ வைத்திருந்தால் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடியதா இருந்திருக்கும் (சிரிப்பு) அவனை நான் ‘காதலித்ததே’ நான் செய்த தவறு. இதனால் முதலியார் வம்சத்திற்கே பெரும் அவமானம்!

அண்ணனுடனான உரையாடலின் பின் அவர்கள் வீட்டருகே இருக்கிற கடற்கரையில் கடலைப் பார்த்த வண்ணம் நிற்பான் பாலேந்திரன். பயங்கர மெளனம் கவுசிர பக்கங்கள்...

அந்தக் கணங்கள் - பாலேந்திரன் என்கிற- அவனைவிட எனக்குக் கொடுமையானதாயிருந்தது. இருக்கப்போகிற அண்ணன் வாழ்வின் முழுமையுடன் இறக்கப்போகிறான். இடுங்கிய சிறு அறைக்கூடிலோ ஏழ்மையிலோ அவன் வஞ்சிக்கப்படவில்லை, காதல் துணை, பிள்ளையின் கல்வி, எல்லாம் சாத்தியப்பட்டு முடியப்போகிறது. ஆனால் பாலேந்திரன்?! ஒரு சமூகக் கள்ளனான முதலியாரை திருப்பி செய்ய பாலேந்திரன் இருந்தது அவனது காதல், அவனது இயற்கையான பாலுணர்வு வேற்கை, அவனது வாழ்க்கை. சமூகத்தின் ஒழுக்க விழுமியான போன்ற கள்ளன்கள் எதையும் இழப்பதேயில்லை, துணைக்குத் தொடர்ந்தும் வேறும் துரோகப்படவே இருக்கிறதே...).

தொடர்ச்சி 22 ஆவது பக்கம்

கதை

'மண்ணில் நல்ல வண்ணம்'

கண்மணி

எந்தக்குறிக்கோரும் இல்லாமல் கண்களை பச்சை மழையில் உலவவிட்டிருந்தேன். மரமும் செடியும் புல்லும் பூண்டும் குருவியும் எல்லாம் அதனதன் போக்கில் இயங்கிக்

கொண்டிருந்தன. பெயர்தெரியா மிருகத்தின் குட்டி ஒன்று தாயின் பக்கம்போய் அதன் கழுத்துப்பக்கம் தன் முகத்தைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஆதாம் நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவன்போல் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டிருந்தான். ஏவாள், சூழ்ந்திருந்த உயிர்வகைகளின் அசைவுகளை ஆராய்ந்து உள்வாங்கிறது போல இருந்தாள். காற்றும் நிலமும் கல்லும் என அவளோட நட்புக்கொள்ள முயன்றுகொண்டிருந்தன. காட்டின் மண்த்தையும் ஓலியையும் உடலுக்கும் உயிருக்கும் பழக்கப்படுத்த முயற்சிக்கிறதுபோல அவளின் செய்கைகள் இருந்தன. இயற்கையே அவளாக அவளே இயற்கையாக ஏதோ ஒரே மோனநிலை கூடியிருந்தது. கண்களின் பார்வை அதனால் எட்டப்படமுடியாத தூரம் நோக்கியிருந்தது. சூழலும் அவனும் ஒன்றிப்போய்...சிந்தனையில் முட்டாதபடி...

ஆதாம் நிலத்தில் எழும்பி இருப்பதற்கு வசதியாக தன் உடலை வளைத்துக் கொண்டான். அவனும் சுற்றுச் சூழலை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பூக்கள், காய்களோடு போய் பூக்காத, காய்க்காத மரங்களும்... அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மரம் பழங்களால் போர்த்தியிருந்தது. கிளையிலுருந்த பாம்பு ஒண்டு பழங்களைக்

கொத்திக் கொண்டிருந்தது. சாப்பிடுகிறதோ சம்மா கொத்துகிறதோ தெரியவில்லை. எனக்கென்னவோ அதிசயமாத்தான் தெரியுது. இதற்குப் பிறகோ முதலோ பாம்பு பழம் சாப்பிட்டதை நான் பாத்ததேயில்லை. ஆதாம் கண்களில் இது பட்டுவிட அவன் வாய்சரந்து பசியை அறிவித்தது.

'பசிக்கிதுதான்.... பசிக்குது...பசிசிசிக்குதுதுது...' 'ஏய் உன்னைத்தான் காதிலை விழுகுதோ?' 'ஆ.. என்ன?' இது ஏவாள். 'பறவாயில்ல காது கேக்குது. ஒரு பழம் புடுங்கித்தா?' 'என்ன பழமோ? மறந்துபோய்ச்சுதோ? கடவுள் அந்தப்பழத்தைச் சாப்பிட வேண்டாம் எண்டு எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அதால் ஆண்டவரோட அதப்பத்திக் கதைச்சு பிறகு வேணுமெண்டால் சாப்பிடலாம் எண்டு நான் நினைக்கிறேன்.' 'இங்கவா பசி ஆருக்கு உனக்கோ எனக்கோ? எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ சொன்னதைச் செய். இப்ப பழத்தை புடுங்கித்தர முடியுமோ முடியாதோ?' ஏவாளுக்கு செய்யிறது விளங்கயில்லை. திருப்பிக் கதைக்கவும் பயமாயிருக்குப்போல. சுத்திப் பாத்து முழிச்சுக்கொண்டு 'நன்மைக்குச் சொன்னா இப்பிடியோ எகிறுறது.' என்று முனுமுனுத்தாள். பிறகு ஆதாமின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தவள் ஓடாக குறையாகப் போய் மரத்தடியில் நின்றாள். அண்ணாந்து மரத்தைப் பாத்தவள் 'மனம் ஒவ்வாத செயல்,' அது பாவம் என்றழைக்கப்பட, பழத்தைப் பிடுங்கினாள். அப்படியே மரக் கொப்பை விட்டுட்டு கையிலிருந்த பழத்தை தலையைக் குனிந்து பார்த்தாள். அவள் பரம்பரைகளின்

குற்றச்சாட்டுக்களை அப்பொழுதே உணர்த் தொடங்கியிருந்தது அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. ஏவாள் பாவம் செய்திருந்தாள். ஆம் சரி, பிழையை முகத்துக்கு நேர திருப்பிக் கேட்கத் தெரியாத கீழ்ப்படிவ தன் பரம்பரைகள் கற்றுக்கொள்ள காரணமானாள்!

ஒரு பழத்தைச் சாப்பிட்டதும் ஆதாமுக்கு இன்னமும் பசித்தது. ஏவாளைப் பார்த்து ‘இன்னொன்று’ என்றான். அவனும்போய் இன்னொன்று புடுங்கிக் கொடுத்தாள். திரும்பவும் ‘இன்னொன்று.... இன்னும்....’ சற்று அயர்ச்சியுடன் ஆதாமைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். என்ன என்பதாக அவளைப் பார்த்த ஆதாம், ‘ஒரே தரத்தில் கொஞ்சம் கூடப் புடுங்கியிருந்தால் இப்பிடிப் பத்துத் தரம் நடக்கத் தேவையில்லை தெரியுமோ? நீயாத் துன்பப்படுகிறாய் நான் என்ன செய்ய? கடவுள் மண்டைக்கை கொஞ்சமெண்டாலும் வைச்சுத்தான் படைச்சவர் என்டு நினைக்கிறன்.’ என்றுவிட்டு அசட்டையாக அவளைப் பார்த்தான். வாய் பேசாமல் போய்ப் பழத்தப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நேராக ஆதாமின் முன் போய் நின்றாள். நிதானமாகப் பார்த்தாள். அவள் பார்வை ஆதாமை நேராய் ஊடுருவியிருந்தது. என்னதான் நடக்கப்போகுது என்று என் மனம் துள்ளியது. தன்கைகளை இரண்டையும் ஆதாமின் முகத்துக்கு நேரே நீட்டியவள் ‘உன் கையை நீட்டு’ என்றாள். அப்படியே ‘நல்லாத்தானே இருக்குது’ என்றவள் ‘எழும்பு, நில்’ என்றாள். ‘இப்ப நட’ என்றவள் ‘காலும் நல்லாவே வேலை செய்யுது’ என்றுவிட்டு ‘இனிமேல் நீ போய்ப் புடுங்கிச் சாப்பிடு’ என்றாள். ஆதாம் கொஞ்சம் நிலை குலைஞ்சாலும் சமாளித்துக் கொண்டான். கொஞ்சம் முகத்தை சிரிச்சமாதிரி வைச்சுக்கொண்டு ‘என் இப்ப? இதில் எல்லாம் என்ன இருக்குது. மரத்தில் பழம் புடுங்கிறதெல்லாம் ஒரு வேலையெண்டு முறைக்கிறாய்.’ நீ கட்டளைகளையும் கடமைகளையும் எதிர்க்கிறாய். ஒழுங்குப் பாடுகளை குழப்ப முயற்சிக்கிறாய். ‘ஆற்ற கட்டளையை?’ ‘அது... என்றை கட்டளையாயும் இருக்கும் இல்லை கடவுளின்றை கட்டளையாயும் இருக்கும். ஆற்ற கட்டளையெண்டா உனக்கென்ன கட்டளை கட்டளைதான். நீ வாழ்க்கையில் முன்னேறவேணும் எண்டா உனக்குச் சொல்லப்பட்ட கட்டளையளை மதிச்சுத்தான் நடக்கவேணும். இதெல்லாம் சின்னத்தனமா தெரியுது. எனக்குப் பழம்புடுங்கத் தெரியாதே? உன்னைப் பழக்கி முன்னேற்றுவம் எண்டா ஒத்துக்கொள்ளுறாயும் இல்லை. விளங்கிக்

கொள்ளுறாயும் இல்லை. பேசாமல் நான் விரும்பிறமாதிரி, சொல்கிறமாதிரி நடப்பாய் எண்டால் இந்தத் தோட்டம் மாதிரி எவ்வளவு அமைதியாய் அழகாய் வாழ்க்கையும் இருக்கும்.’

‘அடிக்கடி மூளை பற்றிக் கதைக்கிறன் எண்டு கோபிக்காதே, இருந்தா வடிவா யோசிச்சுப்பார். கடவுள் எதுக்கு எனக்குப் பிறகு உன்னைப் படைச்சவர்? நீ எனக்கான எல்லாத்தையும் செய்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் எண்டுதான். நான் வாழவேணும் என்ற அருமை பெருமைகளிலில் எல்லாம் நீ ஒத்தாசையா இருந்து மகிழ்ச்சியில் பூரிச்சுப்போக வேணும். வேறென்னத்துக்கு உன்னை எனக்குப் படைச்சவர்?’ ஆதாம் தன்ற தந்திரங்களையெல்லாம் எதிர்த்தா அன்பாலயும் பயந்தா அதிகுரலெழுப்பியும் சொல்லில் சிந்திக் கொண்டிருந்தான். சொந்தசுகத்துக்காக நடக்கிற நாடகத்தைப் பார்த்து நானும் அப்படியே இருந்திட்டன்.

‘ஆனால் இரண்டுபேரையும் மனிசராத்தான ஆண்டவர் படைச்சிருக்கிறார். நீயோ நானோ தனித்துவாழுறதால் இருக்கிற இன்ப துன்பங்களை பார்த்து, சோந்து வாழப் படைச்சிருக்கிறார். பிறகு ஏன் இதில் நான் புடுங்குறதும் நீ புடுங்கிறதும். ஆரால் எது செய்ய முடியுதோ சரியானபடி அதை அதை செய்துகொண்டு போவம். ஆருக்கு எது முடியேல்லயோ அதை சேர்ந்து செய்திட்டு ஆழுதலா வாழுவம். எங்கே ஒடி எவ்வளவைப் புடுங்கப் போறும்? எப்பிடியெண்டாலும் இரண்டு கையளவும் ஒரு வயிறளவும் தான் மிஞ்சும். இதில் எதுக்கு நான் உன்னை ஏய்க்கிறதும் நீ என்னை ஏய்க்கிறதும்? கடைசியில் இரண்டுபேரும் நிம்மதி கெட்டு ஆளுக்காள் அடிச்சுக்கொள்ளப் போறும்.’ என்று ஏவாள் சலிச்சுக்கொண்டாள்.

‘அப்படியில்லை! அப்பிடியெல்லாம் இல்லை! வேறுமாதிரியும் யோசிக்கலாமெல்லோ? சேர்ந்து துணையா வாழுத்தான் வேணும். ஏதோவகையில் எப்பவும் ஆளுக்காள் தேவைப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். நான் அதை வெளிப்படையா ஏற்றுக்கொள்ளுறன். அதைத்தான் சொல்லவாறன். அப்பிடி வாழேக்க எனக்குத் தேவையான பழங்கள், அது மாதிரிவேற எல்லாத்தையும் நீ அன்பால செய்யேக்க எனக்கு உன்னில் ஒரு இரக்கம், அன்பு, காதல், காமம் எண்டு நிறைய வரும். அதெல்லாம் உனக்கு கிடைக்கிறதுக்கரிய ஒரு இன்பத்தைக் கொண்டுவரும். நீயும் இன்பத்தில் மிதந்துகொண்டு இன்னும் உற்சாகத்தோட ஒடி ஒடிப்

பழம்படுங்குவாய். நானும் உன்னைப்பற்றி நல்லவிதமாய் இந்த சுத்தியிருக்கிறதுகளுக்குச் சொல்லுவன். பிறகு எங்கட பரம்பரையும் உன்னைப்பற்றி போற்றிக்கொண்டிருக்கும். தாங்களும் நல்லபேர் எடுக்கவேணும் என்டு இனிவாறவையெஞும் தங்களால் ஏலக்கூடிய மட்டில ஓடி ஓடி பழம்படுங்குவினம். ஆனா இதில இடையீடுகள், ஒழுங்குக் குழப்பங்கள் ஏதாவது வந்திட்டால் நானும் குழம்பியிடுவன் பிறகு உன்னில எனக்கிருக்கிறதெல்லாம் குறைஞ்சுபோடும். அதால உன்ற வாழ்க்கைய சந்தோசமாய் வைச்சிருக்கிறது உன்ற உழைப்பிலதான் இல்லை அன்பிலதான் இருக்குது. மற்றபடி என்னில ஒண்டுமில்லை. விளங்குதோ?

‘அப்படியெண்டால் நான் ஓடி ஓடிப்பழம்படிங்கி களைச்சுப்போய் என்னால் அன்பாய் இருக்கேலாது எண்டா என்ன செய்யலாம்?’ ‘அதுக்கு.. உன்ற உடம்பை அப்படப் களைக்காமல் இருக்கிறதுக்கு நீயும் இடைக்கிடை ஒண்டு இரண்டு பழங்களைச் சாப்பிடலாம்’ ‘அதுவும் ஏலாட்டில் உனக்குப் பிறகும் உன்ன மாதிரி கடவுள் படைப்பார்தான ஸ... ஸ... இப்பிடித்தான் எங்களைச் சுத்திவர உள்ளதுகளும், பாக்கிறாய்தான? இதையெல்லாம் யோசிச்ச நீ களைச்சப் போடாத என?’ இருந்துபார் எங்கட பரம்பரையிலும் இதுதான் நடக்கப்போகுது. இப்பிடி கொஞ்சம் காச, புத்தி, பதவி, பலம், தொழில் ஏன் உயரம் எண்டு ஆராவது ஒருதர் மற்றவரவிட ஒரு சொட்டுக் கூடவாயிருந்திட்டா படப்போற பாட்டை.’ ஆதாமின் முகத்தில் வெற்றிப் பார்வையோ ஏவாள் வேலை மேல கொண்ட பாசப்பார்வையோ என்று புரியாதபடிக்கு ஒண்டு.

ஏவாள் சுதாகரித்துக் கொண்டவளாய்த் தெரிஞ்சாள். தந்திரங்களும் அது கொடுக்கக்கூடிய அவலங்களையும் நினைச்ச நொந்து கொண்டதால் அவள் பார்வை தூரத்தை வெறிச்சுக் கொண்டிருந்தது. மனிசர் தன்ற இருப்பை சுகமாய் ஆக்கிறதுக்கு என்ன எல்லாம் செய்யப் போயினமோ எண்டு பெருமுச்ச ஏங்கிறது தெரிஞ்சுது. ‘அப்ப ஏன் கடவுள் இரண்டுபேரையும் மனிசராப் படைச்சவர்? பேசாமல் அதிலபோற ஒரு மிருகமாப் படைச்சிருந்தா உனக்கும் பரம்பரைக்கும் வேலை பழக்கிறதுக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் வசதியா இருந்திருக்குமல்லோ? இப்பிடி அறிவோட விளக்கந்தந்து நீ துன்பப்பதத் தேவையிருந்திருக்காது.’ வெறுப்பு மேல்டால் அந்த இடத்தைவிட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் இரண்டு மிருகங்கள் ஒண்டை ஒண்டு இடிச்சு, முட்டி, கடிப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததுகள்.

இனித் தொடங்கீட்டுதுகள் எண்டிட்டு நானும் என்ற கண்ணையும் காதையும் வீட்டுக்குள்ள இழுத்திட்டன்.

24 மணிநேரமும் தமிழாய்ப் பேசும் வாணொலி அந்த நாளுக்கான தன்னோட மத்தியான கலந்தாடலைத் தொடங்கியிருந்திது. ‘கன்டாவில் தமிழ்ப்பெண்களின் அதிகரித்த செலவீனங்களினாலும் செலவுக் கட்டுப்பாடு இல்லாமையாலும் குடும்பங்களில் சிக்கல்களும் பிரச்சினைகளும் அதிகரிக்கின்றன. இதனால் இங்குள்ளவர்களுக்கு மனஅழுத்தம் அதிகாரிக்கின்றது என்ற கருத்தைப்பற்றி சரியா பிழையா என உங்கள் கருத்தைக் கூறலாம்.’ ஆண்குரல் ஒன்று ஒரே போடாய்ப் போட்டுது.

‘வணக்கம் வானலையில் வரும் முதல் நேயர்’ ‘வணக்கம். அப்படியெண்டு சொல்ல ஏலாது. குடும்பம் எண்டா சிக்கல்தான். அதிலையும் இந்த நாட்டில வாழுறது கஷ்டம் எல்லாருக்கும் எந்த நேரமும் ஏதோ ஒரு வேலை இருக்கும். ஒடிக்கொண்டிருக்கிறதே ஒழிய குடும்பத்துக்குள்ளேயே உறவுகள் எண்டு ஒட்ட நேரமில்லை. பிறகு எல்லாருக்கும் ரென்சன் தான். ரென்சன் கூடினா மனஅழுத்தம், இரத்த அழுத்தம் எண்டு எல்லாம் தானா வரும்.

‘நன்றி! நன்றி! அருமையான கருத்துக்கள். இனி அடுத்த நேயரைப் பார்ப்போம். வணக்கம்’ ‘வணக்கம். அதெப்பிடி இந்தளவுக்கு ஒட்டுமொத்தா குற்றம்சாட்டுறது? வீட்டிலையும் வெளியிலையும் எண்டு பயிள் வேலை செய்துபோட்டு காசை உனதாரித்தனம் பண்ண எந்தப் பெண்ணுக்கு மனம் வரும். ஆசை இரண்டுபேருக்கும் பொதுவானதுதான ஆண்கள் மட்டும் வாகனம், குடி அதுக்கும் மேலால் என்னதுக்கோவெல்லாம் அளவுக்கதிகமா செலவு செய்வதில்லையா? அத்தோட.....’ ‘நன்றிகள்! நல்ல கருத்துக்கள் வானலையில் அடுத்தநேயர். வணக்கேம்..’

‘வணக்கம்! வணக்கம்! நீங்கள் எடுத்துவந்த தலைப்பு முக்கியமானதுதான். இங்கத்தையப் பொறுத்தளவில் பொம்புளையள் வந்து கொஞ்சம் தேவையில்லாத செலவுகாற்றான். ஆம்பிள விடியப்போய் இருவுவரைக்கும் முறிஞ்சபோட்டு வந்தா இவையள் கடை கடையாப் போய் அண்ணாமலைச் சீலையோ மெட்டியொலி பஞ்சாபியோ வாங்குறது. பிறகு ‘அவள் போட்டது நல்லாயிருக்குது இவளவிட நான் வாங்கினது அந்தமாதிரி’ எண்டெல்லாம் ரெலிபோனில் அளக்கிறது. பிறகெங்கயிருந்து நிம்மதி வரும்.

நன்றிகள் ஜயா நன்றிகள்! உங்கள் கருத்து மிக மிக அருமையானக இருந்தது. இவ்வாறான கருத்துக்களால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் நேயர்கள் பயனடைவார்கள். வான்ஸையில் இன்னுமொரு நேயர் வணக்கம்!

‘மிகவும் நல்ல ஒரு தலைப்பை எடுத்துள்ளீர்கள் அதற்கு முதற்கண் எனது நன்றியை வானொலி நிலைய அதிபருக்கும், மற்றய வானோலிக் கலைஞர்களுக்கும், இந்த அரிய சந்தர்ப்பத்தைத் தந்த அன்புக்குரிய.....’

ரேடியோவை வயறை இழுத்துப் புடுங்கிவிட்டு எழும்பி வீட்டுக்கு முன்பக்கம் வாசலுக்கு வந்தன். வெயில்காலம். அக்கம்பக்கத்து வீடுகளிலெல்லாம் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை இப்போதுதான் அறியக்கூடியதாக இருக்கும். அம்மா வாசலில் நின்று எதிர்வீட்டை நோட்டம் விட்டுக்கொண்டு இருந்தா. ‘ஆரேடிமோன உவள் சோதியே வந்திறங்கிறது. மச்சாள்க்காறி வீட்டை வாறாளாக்கும். அவளுக்கென்ன அந்தப்பொடியன் முப்பது பவுணிலதான் தாலிக்கொடி கட்டவேணும் எண்டு ஒற்றக்காலில் நின்டு கட்டினவன். ஆனா அவள் ‘ஏன் ஒரு பவுணில் கட்டினா தாலியில்லையோ’ எண்டு கேட்டவள் அதுவேறு. நல்ல பெரிய வீடும்... அவள் போட்டிருக்கிற உடுப்புகளைப்பார். சேல்ல எல்லாம் போய் வேண்ட அவன் விடுறயில்ல. ’ ‘ஏன்மா?’ ‘பிறகு அவன்பற்றி மற்றவ என்ன நினைப்பினம் எண்டுதான்....’

கலங்கரை விளக்கத்து
இரவுக் காவலாளியாகவும்
ஆற்றிக் குழியுள்
மெளனம் புடைகுழி இறக்கப்பட்ட
பிணமொன்றைப் போலவும்
தனித்தே
மிகத் தனித்தே இருக்கிறேன்.

வாசல் மணி ஒலிக்கவில்லை
ஆனால்
கடைசிச் சகோதரியின் உரிமையுடன்
என் கைபற்றி
ஊசிக்குளிர் கவ்வாதிருக்க
பஞ்சக் சப்பாத்துகளும், இறகுச்சால்வையும் தந்து
அழைத்துச் செல்ல
வந்திருக்கிறாள் அவள்.

தோட்டத்து
மேப்பிள் கூடுகளுள்ளே
கீச்சிடும்
அடைபொரிந்த குஞ்சுகளைக் கேட்டவாறு
நாங்கள்
வாசற்படி தாண்டினோம் கைகோர்த்த சிறுமிகளாய்.

வியாபாரக் கூவல்கள், வாகன இரைச்சல்களிலிருந்து,
அணுவுலைக் கழிவுகளிலிருந்து,
மேலும் போர்களிலிருந்து நீங்கிப் போனோம் மெதுவே.

தொடர்ந்து வந்த
ஊகங்களற்ற வழிப்பாதையில்
ஆள்புகா வனங்களும், சமுத்திரங்களும்
வரைபடத்து எல்லைகளால் குறுக்கவெண்ணா
நெடுஞ்சாலைகளாய் நீண்டு விரிய,
பக்கக் காட்சிகளாய்
கிளைதாவும் கருமந்திகளையும் கண்டேன் நான்.
அருகில்
வாஞ்சைமிகு நடுவையது நட்பாய்
கூடவே
வந்தாள் அவள்.

நூலாம்

எதிர்ப்பட்ட யுக சந்திகளில்
மெல்லெனத்
துமித்துப் பெலத்தது
கடிகாரத்துக் கம்பிகள் மூன்றொடு
காலங்கள் ஆறும்.
காற்றின் சூழலில்
திசைகள் கூத்திட
தீத்திரள் மலைகளை உமிழும் கண்டங்கள்
எழுந்தன
கற்குகை ஒவியமாய்.

அப்போதும் கூட
பிரியத்துக்குரிய ஆசிரியராய் பேசி
விவாதித்தபடி
புத்தகத்தோடும், புன்முறுவலோடும்
என் கூடவே
அமர்ந்திருந்தார் அவர்.

ஆழியாள் (23.09.2003).

பெ ண்களை ஆசிரியர்களாகக்கொண்ட இதழ் இது.

எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பது போல பெண்ணியத்தை அறைகலவி விற்பதற்கல்ல. எழுத்தில் ஆர்வத்துடன் வரும் பெண்களுக்கு முன்னுரிமையுடன், யாவருக்கும் பொதுவான இதழாகவே ‘அற்றம்’ தொடரும். இன்றைய புலம்பெயர் + / வாழ்வு - அளவுகள் மாறுபாட்டோடு - அனைவருக்கும் சிக்கலான ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இதில் யாரையும் புறந்தள்ளுவதோ தனிமைப்படுத்துவதோ எமது நோக்கமல்ல. பெண்கள் என்றால் கவிதை மட்டும் எழுதுபவர்களாகவே பொதுவாக நோக்கப்படுகிறது. மாறாக, அற்றம், அவரவர் தேடலனுபவத்துக்குட்பட்ட பிற இலக்கிய வடிவங்களை பரிசீலிப்பதற்குரிய தளமாகிறது. பெயரிடப்படாத ஆக்கங்களுக்கு ஆசிரியர் குழுவே பொறுப்பாவர். ◎

கஜானி குமார்
கெளசலா
தான்யா
பிரதீபா.தி.

109-1703 McCowan Road, Scarborough, ON, M1S 4L1, CANADA

attamm@gmail.com